Instanța de fond:Judecătoria **,sediul Central (judecător Nicula Veaceslav)***
Dosarul nr.2ai-365/23
2-19113065-02-2ai-24112023

D E C I Z I E

27 februarie 2024 **********

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel *****

Având în componenţa sa:
Preşedintele completului, judecător ***Eugeniu *****m***
Judecătorii ***Olga Cojocaru și Steliana Iorgov***

examinând cererea de apel declarată de avocatul Harea Dumitru în interesele lui ***** și ***** și cererea de apel declarată de lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian împotriva hotărîrii Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023 prin care a fost admisă parțial cererea depusă de lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian împotriva *****, *****, ***** și *****privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, ***Colegiul civil***

C O N S T A T Ă:

Circumstanțele cauzei

La data de 09.11.2017 creditorul B.C. „*****” S.A. a înaintat cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului S.R.L. „*****” cu sediul în *****, s. Ghidighici, str. *****, 9, MD- 2088, c/f *****, prin care a solicitat admiterea cererii cu intentarea procesului de insolvabilitate faţă de S.R.L. „*****”; aplicarea măsurilor de asigurare prevăzute de art. 24 din Legea insolvabilităţii; înlăturarea de la conducerea S.R.L. „*****” și de la gestionarea întreprinderii, cu transmiterea atribuţiilor de administrare şi de dispoziție asupra bunurilor debitorului, administratorul provizoriu Ciobanu Lilian, deținătorrl autorizației nr. 86 din 14.01.2015, sediul *****, str. Valea Crucii nr. 26, ap. 19; obligarea debitorului să prezinte lista creditorilor, creanţele acestora, gajurile existente şi lista activelor societăţii.

Prin încheierea Curţii de Apel ***** din 16.11.2017 cererea introductivă depusă de creditorul B.C. „*****” S.A. a fost admisă spre examinare, fiind stabilită şedinţa de judecată pentru data de 22.01.2018, cu desemnarea lui Ciobanu Lilian în calitate de administrator provizoriu.

Prin încheierea Curții de Apel ***** din 22.01.2018 cauza de insolvabilitate în privința S.R.L. „*****” a fost transmisă pentru judecare în instanța competentă - Judecătoriei *****.

Prin hotărârea Judecătoriei *****, sediul Centru din data de 27.04.2018 a fost admisă cererea introductivă depusă de creditorul B.C. „*****” S.A. privind intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului S.R.L. „*****” cu sediul în *****, s. Ghidighici, str. *****, 9, MD 2088, c/f *****, cu inițierea procedurii simplificate a falimentului și dizolvarea debitorului S.R.L. „*****”. În calitate de lichidator al S.R.L. „*****” a fost desemnat Ciobanu Lilian, deținătorul autorizației nr. 86 din 14.01.2015, eliberată de Ministerul Justiției.

La data de 12.02.2020 lichidatorul debitorului S.R.L. „*****” - Ciobanu Lilian, s-a adresat în instanța de insolvabilitate cu cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului S.R.L. „*****”, care a fost primită spre examinare și stabilită ședința de judecată pentru data de 11.06.2020 ora 12:30.

În susținerea cererii, lichidatorul a indicat că, B.C. „*****” S.A. în proces de lichidare s-a adresat în instanţa de insolvabilitate cu cerere introductivă privind iniţierea procesului de insolvabilitate faţă de S.R.L. „*****”.

Prin încheierea Curţii de Apel ***** din 16.11.2017 a fost admisă spre examinare cererea introductivă înaintată de B.C. „*****” S.A. , în calitate de administrator provizoriu fiind desemnat administratorul autorizat - Ciobanu Lilian.

Ulterior, prin încheierea judecătorului Judecătoriei *****, sediul Centru din 21.02.2018, Veaceslav Nicula, a dispus primirea în procedură de examinare a cauzei de insolvabilitate intentate în privinţa debitorului S.R.L. „*****”.

Conform hotărârii Judecătoriei *****, sediul Centru din 27.04.2018, ora 12:30, a fost intentat procesul de insolvabilitate faţă de S.R.L. „*****”, cu aplicarea procedurii simplificate a falimentului, în calitate de lichidator fiind desemnat, administratorul autorizat - Ciobanu Lilian.

La data de 06.09.2018 ora 12:30 a avut loc adunarea creditorilor S.R.L. „*****”, în proces de lichidare, la care s-a hotărât unanim de a atrage la răspundere subsidiară solidară membrii organelor de conducere ale debitorului S.R.L. „*****”.

În motivarea cererii de atragere la răspundere subsidiară față de pârâții *****, *****, ***** și *****au fost invocate mai multe acțiuni, care i-au cauzat insolvabilitatea debitorului S.R.L. „*****”.

Cu privire la folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal al organelor de conducere a debitorului a indicat că, S.R.L. „*****” a solicitat la B.C. „*****” S.A. acordarea unui credit în sumă de 550000 lei, cu termenul final de rambursare stabilit pentru data de 08.04.2010, conform contractului de credit nr. 55-08 din 08.05.2008. Drept asigurare a creditului menționat au fost încheiate contractele de gaj al bunurilor mobile şi anume: contractul de gaj al bunurilor mobile nr. 55-08/01 din 08.05.2008, contractul de gaj al bunurilor mobile nr. 55-08/03 din 13.05.2008 şi contractul de gaj al automobilului nr. 55-08/02 din 08.05.2008, prin care a fost constituit gajul asupra mai multor unități de tehnică electrică şi un automobil de model Lexus GS 300, anul producerii: 1996, cu nr. de înmatriculare CHZ 484.

Conform pct.1.2 din contractul de credit nr. 55-08 din 08.05.2008, creditul urma să fie utilizat de către S.R.L. „*****”, exclusiv în scopul efectuării investiţiilor în mijloacele fixe (procurarea tehnicii). Creditul fiind acordat pe 690 zile, fiind scadent la 08.04.2010.

Astfel, conform pct.2.1 din contract, beneficiarul a garantat rambursarea creditului şi achitarea tuturor plăţilor aferente acestuia, inclusiv a penalităţilor şi prejudiciilor cauzate prin neexecutare sau executare necorespunzătoare a contractului de credit, precum şi recuperarea cheltuielilor de urmărire şi de întreţinere a bunului gajat şi transmiterea benevolă, în ordinea prevăzută de legislaţia în vigoare, a patrimoniului gajat băncii în cazul neexecutării obligaţiunilor conform contractului de credit sau a contractului de gaj.

Totodată, conform pct.7.1 din contractul de credit nr. 55-08 din 08.05.2008, printre alte obligaţiuni, beneficiarul s-a obligat: să utilizeze creditul conform destinaţiei prevăzute; să informeze banca despre modificările survenite în structura sa organizatorică şi care conduc la modificarea garanţiilor ce au stat la baza acordării creditului sau care afectează în orice alt mod creditul acordat; să păstreze integritatea şi să asigure conservarea corespunzătoare a bunurilor materiale ce constituie garanţia creditului; să transmită benevol băncii patrimoniul gajat în cazul creării unei plăţi nerambursate cu un termen mai mare de 60 zile.

În conformitate cu pct.7 din contractele de gaj nr. 55-08/01 din 08.05.2008, nr. 55-08/03 din 13.05.2008 şi contractul de gaj al automobilului nr. 55-08/02 din 08.05.2008, debitorul gajist s-a obligat să asigure păstrarea, întreţinerea, integritatea şi evidenţa bunurilor gajate, să nu înstrăineze în nici un mod, altor persoane juridice şi fizice bunurile gajate, până la îndeplinirea obligaţiunilor

asumate conform contractului de credit cu excepţia cazului unde este primit acordul creditorului gajist şi să transfere mijloacele băneşti provenite de la înstrăinarea mărfurilor gajate la contul creditorului gajist în scopul satisfacerii creanţelor pe credit, să compenseze valorile gajate în mărimea costului gajului prin alte valori sau să îndeplinească obligaţiunile asumate conform contractuluu de credit: în cazul aplicării de către organele de stat a unor acţiuni de adoptare a hotărârilor ce ar sista activitatea lui economică, în caz de lichidare sau recunoaştere a insolvabilităţii debitorului gajist, în caz de pierdere sau distrugere a valorilor gajate, fapt ce expres a fost încălcat de membrii organelor de conducere a debitorului S.R.L. „*****”, prin care cu certitudine se demonstrează faptul că respectivele bunuri menţionate în contractele de gaj au fost tăinuite de către membrii organelor de conducere a debitorului şi au fost folosite în scopuri personale, iar toate acţiunile lichidatorului în vederea identificării acestora au fost fără succes.

Prin urmare, consideră în mod deductiv că bunurile mobile - tehnica electrică cât şi automobilul de model Lexus GS 300, anul producerii: 1996, cu nr. de înmatriculare CHZ 484, au fost înstrăinate de către conducerea S.R.L. „*****” în condiţii dubioase, ori conform contractului de credit/gaj, precum şi în conformitate cu prevederile legale aferente gajului (în vigoare până la 01.03.2019) debitorul se obliga să asigure integritatea bunurilor până la executarea integrală a condițiilor contractuale.

În circumstanțele relatate, în pofida obligației de asigurare a integrității masei debitoare a întreprinderii a dedus în mod evident folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal al organelor de conducere a debitorului, precum şi desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului S.R.L. „*****”.

Concomitent, consideră inerent a specifica faptul că, la etapa prealabilă de exercitare a dreptului de gaj/ipotecă de către B.C. „*****” S.A. în proces de lichidare în privinţa bunurilor debitorului, la acel moment debitorul nu a optat pentru transmiterea benevolă a bunurilor, prin ce a fost tăinuită starea/utilizarea de facto a bunurilor la acel moment, precum şi plenitudinea acestora ca eventuală masă debitoare a întreprinderii insolvabile.

Mai mult ca atât, aceeași situație cu certitudine denotă faptul că membrii organelor de conducerea a debitorului S.R.L. „*****” au acţionat cu rea-credinţă şi au avut intenţia directă de a prejudicia creditorii în mărimea creanţelor validate, a

fost folosită şi în privinţa creditorului validat „MAIB-Leasing” S.A.”, care la data de 16.03.2007 a încheiat contractul de leasing financiar nr. FL1- 0986, în calitate de locatar, fiind debitorul S.R.L. „*****”.

Conform clauzelor contractuale, prin contractul sus-nominalizat, locatorul „MAIB-Leasing” S.A. a transmis în posesie şi folosinţă locatarului S.R.L. „*****”, utilaj audio-video, preţul total al căruia constituia 405641, 67 lei, iar locatarul în rîndul său se obligă să achite ratele de leasing şi alte plăţi, conform graficului de plăţi anexat la contract. Contractul a fost încheiat pe un termen de 24 luni.

Plata finală urma a fi efectuată la data de 30.03.2009, fiind cu certitudine stabilit faptul transmiterii bunurilor mobile conform actelor de predare-primire, per a contrario debitorul S.R.L. „*****” şi-a neglijat obligaţiile asumate privind achitarea în termen a plăţilor de leasing, suma datoriei restante constituind 157556,06 lei.

La 02.02.2010, contractul de leasing a fost rezilitat cu restituirea parţială a bunurilor mobile (tehnică electronică) în posesia şi folosinţa „MAIB-Leasing” S.A., fapt ce denotă că o altă parte din bunurile respective a fost utilizat în scop personal de către membrii organelor de conducere a debitorului, aceste bunuri nefiind identificate şi constatate până la ziua de astăzi.

Poziţia instanţei de fond

Prin hotărîrea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023 a fost admisă parțial cererea lichidatorului debitorului S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian, înaintată împotriva *****, *****, ***** și *****privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului.

S-au atras la răspundere subsidiară ***** și *****.

S-a încasat în mod solidar din contul ***** și ***** în beneficiul debitorului S.R.L. „*****” suma de 215752,74 lei.

În rest cererea lichidatorului debitorului S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian a fost respinsă.

S-a încasat din contul ***** și ***** în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 6472,58 lei.

S-a încasat din contul S.R.L. „*****” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 24627,43 lei.

S-au anulat măsurile de asigurare aplicate prin încheierea judecătoriei ***** nr. 2i-338-1/18 din 14.02.2020 în partea aplicării sechestrului pe bunurile mobile şi imobile, mijloacele băneşti aflate pe conturile bancare, cotele de participare în alte societăți comerciale, ce aparţin pârâților *****, c/p ***** și Tcacenco Marina, c/p *****.

Solicitarea apelantului

Invocând dezacordul cu hotărîrea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023, la data de 29.06.2023, avocatul Harea Dumitru în interesele apelanților *****, ***** a declarat cerere de apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărîrii Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023 în partea admiterii cererii în privința ***** și *****, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri de respingere ca neîntemeiată a cererii cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Invocînd dezacordul cu hotărîrea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023, la data de 05.07.2023 lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian a declarat cerere de apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărîrii Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023, cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere integrală a cererii cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Argumentele părţilor

În motivarea cererii de apel avocatul Harea Dumitru în interesele apelanților *****, ***** a indicat că, exprimându-şi dezacordul cu soluţia instanţei de fond, la data de 29.06.2023 Raisa Şchiopu şi Virgiliu Şchiopu, prin reprezentant au declarat apel împotriva acesteia, solicitând admiterea apelului, casarea parţială a hotărârii instanţei de fond în partea atragerii la răspundere subsidiară a lui ***** şi ***** şi încasării în mod solidar din contul acestora în beneficiul debitorului S.C. „*****” S.R.L. a sumei de 215752,74 lei şi a taxei de stat în sumă de 6472,58 lei în beneficiul statului, cu emiterea unei noi hotărâri în această parte prin care să fie respinsă cererea lichidatorului debitorului S.C. „*****” S.R.L. Ciobanu Lilian, înaintată împotriva ***** și ***** privind atragerea la răspundere subsidiară, ca fiind tardivă pe de o parte şi neîntemeiată pe de altă parte şi anulate măsurile de asigurare.

Recent, în adresa apelanţilor a parvenit hotărârea integrală a instanţei de fond. Prin urmare, apelanţii consideră necesar să formuleze prezentul apel suplimentar cu invocarea motivelor de fapt şi de drept pe care se întemeiază apelul declarat împotriva hotărârii instanţei de fond.

Analizând hotărârea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023, susțin apelanțiică aceasta este ilegală şi neîntemeiată în partea atragerii la răspundere subsidiară a lui ***** şi ***** şi încasării în mod solidar din contul acestora în beneficiul debitorului S.C. „*****” S.R.L. a sumei de 215 752,74 lei şi a taxei de stat în sumă de 6 472,58 lei în beneficiul statului, urmând a fi casată cu emiterea unei noi hotărâri în partea contestată prin care să fie respinsă cererea lichidatorului Ciobanu Lilian înaintată împotriva ***** și ***** privind tragerea la răspundere subsidiară, ca fiind tardivă pe de o parte şi neîntemeiată pe de altă parte şi anulate măsurile de asigurare, având la bază următoarele raţionamente.

În drept, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 8 alin. (1) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, hotărârile instanţei de insolvabilitate pot fi atacate cu apel în termen de 15 zile de la data pronunţării dispozitivului, cu excepţiile prevăzute în prezenta lege.

În temeiul dispoziţiilor art. 357 CPC al RM, hotărîrile susceptibile de apel pot fi atacate, pînă a rămîne definitive, în instanţa de apel care, în baza materialelor din dosar şi a celor prezentate suplimentar, verifică corectitudinea constatării circumstanţelor de fapt ale cauzei, a aplicării şi interpretării normelor de drept material, precum şi respectarea normelor de drept procedural, la judecarea cauzei în primă instanţă.

Potrivit art. 359 alin. (2) CPC al RM, apelul declarat împotriva hotărîrii se consideră declarat şi împotriva încheierilor date în cauza respectivă, chiar dacă au fost emise după pronunţarea hotărîrii şi dacă atacarea încheierii nu se menţionează în cererea de apel,

În conformitate cu prevederile art. 373 alin. (1) CPC al RM, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă.

Conform dispoziţiilor art. 386 alin. (1) CPC al RM, hotărîrea primei instanţe se casează sau se modifică de instanţa de apel dacă: a) circumstanţele importante pentru soluţionarea cauzei nu au fost constatate şi elucidate pe deplin; b) circumstanţele importante pentru soluţionarea cauzei, pe care prima instanţă le consideră constatate, nu au fost dovedite cu probe veridice şi suficiente; c) concluziile primei instanţe, expuse în hotărîre, sînt în contradicţie cu circumstanţele cauzei; d) normele de drept material sau normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat.

În conformitate cu prevederile art. 387 lit. c) CPC al RM, se consideră că normele de drept material sînt încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanţa judecătorească a interpretat eronat legea.

Potrivit dispoziţiilor art. 239 CPC al RM, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Conform prevederilor art. 240 alin. (1) CPC al RM, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, prezumă dreptul la o hotărâre şi decizie motivată. Motivarea este o parte a hotărârii în care instanţa judecătorească în mod obligatoriu îşi expune concluziile formulate în privinţa cauzei deferite spre soluţionare.

Conform jurisprudenţei constante degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pronunţarea de către instanţele judecătoreşti a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţiunea instanţei judecătoreşti de a se pronunţa în hotărâri asupra tuturor cerinţelor acţiunii, precum şi argumentelor invocate de către părţi întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza „Garda Ruiz contra Spaniei”, hotărârea Curţii din 21 ianuarie 1999).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în repetate rânduri necesitatea motivării hotărârilor judecătoreşti, unde funcţia unei decizii motivate este să demonstreze părţilor că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanţei, dar, de asemenea, obligaţia

corespunzătoare a instanţei de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (cauza „Fomin contra Moldovei”, hotărârea Curţii din 11 octombrie 2011).

În acest sens, actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înţeles de părţile implicate în litigiu şi să răspundă în mod sigur şi expres la toate cererile şi obiecţiile formulate de către părţi (principiul nr. 6 al Recomandării nr. R (84)5 privind principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcţionării justiţiei, adoptată la 28 februarie 1984 de Comitetul Miniştrilor al Consiliului Europei).

În speţă, exigenţele cu privire la hotărârea judecătorească impuse de legiuitor, de jurisprudenţa CtEDO sub aspectul motivării acesteia, consideră că nu au fost respectate întru totul de prima instanţă.

Prima instanţă a apreciat arbitrar probele, nu a determinat pe deplin circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, precum şi nu s-a expus motivat în ceea ce priveşte admiterea sau respingerea unor probe invocate de părţile litigiului, necătând la faptul că actul judecătoresc contestat este unul voluminos.

În temeiul dispoziţiilor art. 20 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova, intitulat - „Accesul liber la justiţie”, orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime.

În speţă, accesul liber la justiţie nu are caracter absolut şi poate implica limitări, inclusiv de ordin procedural, cît timp acestea sunt rezonabile şi proporţionale cu scopul urmărit (a se vedea hotărîrea CC nr. 14 din 15.11.2012, paragraful 58).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, dincolo de limitele care circumscriu conţinutului dreptului de acces liber la justiţie, există loc pentru restrîngeri aduse implicit. Curtea a mai stabilit că statele se bucură de o anumită marjă de apreciere în acest sens, fapt arhicunoscut de către instanţele judecătoreşti.

În acest context, legiuitorul a stabilit în art. 166 alin. (2) lit. d), e) şi e' CPC al RM, anumite condiţii ce urmează a fi respectate de justiţiabil, şi anume în cererea de chemare în judecată se indică, printre altele, esenţa încălcării sau a pericolului de încălcare a drepturilor, libertăţilor sau intereselor legitime ale reclamantului, pretenţiile lui, circumstanţele de fapt şi de drept pe care reclamantul îşi întemeiază

pretenţiile şi toate probele de care acesta dispune în momentul depunerii cererii, precum şi lista probelor anexate.

În conformitate cu prevederile art. 117 alin. (1) - (2) CPC al RM, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. In calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio- video, din concluziile experţilor.

Potrivit dispoziţiilor art. 118 alin. (1) CPC al RM, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În speţă, apelanţii consideră că instanţa de fond neîntemeiat a hotărât atragerea la răspundere subsidiară a lui ***** şi ***** şi încasării în mod solidar din contul acestora în beneficiul debitorului S.C. „*****” S.R.L. a sumei de 215752,74 lei şi a taxei de stat în sumă de 6472,58 lei în beneficiul statului.

În context, instanţa de apel urmează să intervină în soluţia instanţei de fond, să o caseze în partea contestată şi să emită o nouă hotărâre în această parte prin care să fie respinsă cererea lichidatorului debitorului S.C. „*****” S.R.L. Ciobanu Lilian, înaintată împotriva ***** și ***** privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului, ca fiind tardivă pe de o parte şi neîntemeiată pe de altă parte şi anulate măsurile de asigurare, reieşind din următoarele considerente.

Susține apelantul referitor la tardivitatea cererii privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a S.R.L. „*****”.

În conformitate cu prevederile art. 186/1 alin. (1) CPC al RM, cererile depuse în instanţa de judecată peste termenul de prescripţie extinctivă, a căror tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare de partea în proces, persoana în a cărei favoare a curs prescripţia, de creditorul persoanei sau de către oricare altă persoană care are interes legitim, se examinează în fond doar după examinarea de către instanţa de judecată a excepţiei de tardivitate.

Conform dispoziţiilor art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de

întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Potrivit alin. (2), prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

În conformitate cu prevederile art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate; e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire; f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14; i) comiterea altor acţiuni care au adus daune proprietăţii debitorului.

Conform alin. (5) al aceluiaşi articol, măsura prevăzută la alin.(l) se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat starea de insolvabilitate, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărîrii de intentare a procedurii de insolvabilitate. Aşadar, norma în cauză instituie termene de prescripţie cu privire la obiectul cererii şi, respectiv, modalitatea de calcul a începutului curgerii termenului de prescripţie extinctivă.

În conformitate cu dispoziţiile art. 395 alin. (1) Cod civil al RM, termenul de prescripţie extinctivă începe să curgă de la data naşterii dreptului la acţiune. Dreptul la acţiune se naşte la data cîndpersoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

În conformitate cu prevederile art. 394 Cod civil al RM, acţiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripţie extinctivă numai dacă persoana în a cărei favoare a curs prescripţia, creditorii persoanei sau oricare altă persoană care are un interes legitim a ridicat excepţia de tardivitate conform Codului de procedură civilă.

Cu privire la aplicabilitatea art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilităţii, Plenul Curţii Supreme de Justiţie în Recomandarea sa nr. 86 din 20.01.2016, a menţionat că, în legătură cu necesitatea aplicării corecte şi uniforme a Legii insolvabilităţii în partea iniţierii unei acţiuni de atragere la răspunderea subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului, urmează de înţeles că termenul de 3 ani stabilit pentru depunerea cererii de angajare a răspunderii speciale nu poate începe a curge decît după intentarea procesului de insolvabilitate, iar termenul de 2 ani reglementat de aceeaşi normă este prevăzut pentru calculul limitelor temporale în care au fost comise acţiunile enumerate la alin. (1) al art.248 anterior intentării procesului de insolvabilitate.

Curtea Supremă explică că, în vederea atragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului nominalizaţi la art. 247 din Legea insolvabilităţii, acţiunile culpabile prevăzute în alin. (1) art. 248 din aceeaşi Lege, trebuie să fi fost comise de către aceştia cu cel mult 2 ani înainte de intentarea procesului de insolvabilitate în privinţa debitorului, iar cererea cu privire la atragerea persoanelor în cauză la răspundere poate fi introdusă după intentarea procedurii de insolvabilitate în termen de 3 ani de la data la care s-a cunoscut sau trebuia să fie cunoscut faptul că dânşii au cauzat starea de insolvabilitate. Curtea invocă că, o altă interpretare decît cea invocată supra nu poate fi acceptată.

Potrivit aceleiaşi Recomandări a Curţii Supreme, termenul de 2 ani este aplicabil în privinţa persoanelor cărora le poate fi incriminată starea de insolvabilitate a debitorului exclusiv referitor la perioada anterioară insolvabilităţii în care s-au produs acţiunile ce au condiţionat-o. Or, odată cu intentarea procedurii de insolvabilitate, membrii organelor de conducere sunt înlăturaţi de la administrarea şi gestionarea debitorului, ei ne mai având posibilitate să comită careva acţiuni ce ar afecta negativ starea financiară a acestuia. întru confirmarea acestei concluzii se invocă şi art.247 alin.(2) din Legea insolvabilităţii, conform căruia prevederile alin.(l) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile de conducere respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor

care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Prin urmare, Curtea Supremă menţionează că, termenul de 2 ani se extinde faţă de acţiunile prevăzute la art. 248 alin. (1) literele a) - i) din Lege în privinţa persoanelor cărora le pot fi incriminate aceste acţiuni, calculat la situaţia anterioară insolvabilităţii, adică pînă la intentarea procesului de insolvabilitate, ceea ce după sens este similar cu sintagma - „nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate”.

Având în vedere că cererea de atragere la răspundere subsidiară are acelaşi regim juridic ca şi cererea de chemare în judecată, persoana căreia îi este imputată apariţia stării de insolvabilitate este cea îndreptăţită a opune prescripţia la cererea de atragere la răspundere subsidiară. Astfel, prescripţia extinctivă se răsfrânge asupra posibilităţii apărute la persoană (fizică sau juridică) de a-şi apăra dreptul încălcat pe calea acţiunii civile. Astfel, prescripţia extinctivă este termenul, la expirarea căruia în cazul în care acţiunea n-a fost înaintată, se stinge dreptul civil, apărut în urma delictului civil.

Raportând dispoziţiile legale invocate mai sus la circumstanţele de fapt ale pricinii, ţine să menţioneze că cererea de chemare în judecată înaintată de lichidatorul Lilian Ciobanu, în raport cu ***** şi Raisa Şchiopu este una tardivă şi aceasta rezultă din următoarele considerente.

În speţă, în vederea atragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului nominalizaţi la art. 247 din Legea insolvabilităţii, acţiunile culpabile prevăzute în alin. (1) art. 248 din aceeaşi Lege, trebuie să fi fost comise de către aceştia cu cel mult 2 ani înainte de intentarea procesului de insolvabilitate în privinţa debitorului. Or, pretinsele acţiuni ale lui ***** şi ***** se pretind a fi comise cu mult înainte de termenul stabilit de lege.

La caz, insolvabilitatea faţă de S.R.L. „*****” a fost intentată prin hotărârea judecătorească din data de 27.04.2018, pe când ***** şi *****, au devenit fondator şi respectiv administrator la data de 07.08.2009, atunci când deja fostul asociat ***** la data de 08.05.2008 înaintase la B.C. „*****” S.A. cerere de acordare a creditului în mărime de 550000 lei, acesta fiind acordat societăţii cînd ***** gestiona ca fondator şi administrator S.R.L. „*****”, iar apelanţii niciodată nu au avut acces la banii acordaţi cu titlu de credit de B.C. „*****” S.A. şi nu au gestionat vreodată aceste mijloace băneşti.

B.C. „*****” S.A. a obţinut prin instanţă titlul executoriu în anul 2010 privind încasarea de la S.R.L. „*****” în beneficiul B.C. „*****” S.A. datoria în mărime de 810956,38 lei, iar S.A. „Maib Leasing” a obţinut prin instanţă titlu executoriu în anul 2011 privind încasarea de la S.R.L. „*****” în favoarea SA „MAIB-Leasing” datoria debitorială în mărime de 142165,22 lei.

De la producerea evenimentelor sus-menţionate şi până la intentarea procesului de insolvabilitate s-au scurs 8 ani de zile, iar după o aşa perioadă îndelungată de timp, este inadmisibilă admiterea unei astfel de cereri de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere.

În speţă, lichidatorul nu a administrat nici un capăt de probă cu privire la pretinsa culpabilitate a lui ***** şi ***** în cele imputate. Or, toate se trag încă din timpul gestionării societăţii de către ***** (anul 2008).

Consideră că nu au fost invocate indici concreți şi direcți cu privire la culpabilitatea acestor persoane în cele incriminate în cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară.

În speţă, menționează apelanții că, legiuitorul a instituit prescripţia extinctivă în scopul asigurării unei stabilităţi în raporturile juridice dintre părţi şi evitarea incertitudinii pentru o perioadă îndelungată de timp, în care, apar, derulează şi se modifică o complexitate de relaţii dintre părţi sub egida unor norme de drept distincte.

Cît privește termenele de prescripţie, susțin apelanții că, rolul jucat de termenele de prescripţie este de o importanţă majoră atunci cînd este interpretat în lumina principiului securităţii raporturilor juridice, ca o garanţie a unui proces echitabil în lumina art. 6 paragraful 1 din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale. în acest context, înrăutăţirea unei situaţii juridice, care a devenit irevocabilă datorită aplicării termenului de prescripţie sau care ar fi trebuit să devină irevocabilă dacă termenul de prescripţie s-ar fi aplicat, este incompatibilă cu principiul securităţii raporturilor juridice.

În context, indică că, pentru a stabili vina şi atragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere şi/sau de supraveghere a debitorului urmează să fie întrunite anumite condiţii şi anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapt ilicit şi prejudiciu, iar fapta să fie săvârşită cu vinovăţie. Iar în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiţia ca apariţia stării de insolvabilitate să fie actuală sau

anterioară perioadei în care şi-au exercitat mandatul ori au deţinut poziţia, ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanţelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente şi concludente a următoarelor elemente esenţiale: fapta ilicită, vinovăţia, legătura cauzală dintre faptă şi urmările provocate. Prin urmare, aceste condiţii generale şi speciale ale răspunderii civile delictuale şi cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deţinut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilităţii la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, din prevederile art. 247, alin. (2) din Legea insolvabilităţii rezultă că prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Pentru existenţa răspunderii subsidiare şi întru imputarea acesteia în vina administratorului debitorului/fondatorului debitorului, urmează să fie întrunite integral condiţiile atragerii la răspundere subsidiară, iar în caz contrar, oricât de deranjant şi/sau prejudiciabil nu ar fi comportamentul celui învinovăţit, răspunderea subsidiară nu poate surveni.

Astfel, în baza art. 248 al Legii insolvabilităţii, pentru angajarea răspunderii subsidiare, în cazul dedus judecăţii, a administratorului şi fondatorului debitorului, urmează a fi stabilit în afara oricărui dubiu rezonabil că acestora din urmă le este imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului.

În speţa dedusă judecăţii, prima instanţă nu a constatat în mod concret care acţiuni au fost făcute de administratorul statutar al întreprinderii debitoare, ***** şi care acţiuni au fost făcute de fondatorul acesteia, *****, prin care s-a dispus continuarea unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, or, potrivit prevederilor art. 5 al Legii cu privire la societăţile cu răspundere limitată, societăţile se constituie în scopul exercitării oricărei activităţi lucrative neinterzise de lege.

Răspunderea nu devine automat operantă în toate cazurile când pasivul nu poate fi acoperit, ci doar atunci când se demonstrează că prin acţiunile culpabile şi

intenţionate ale membrilor organelor de conducere a fost cauzată starea de insolvabilitate a debitorului. Or, membrii organelor de conducere a debitorului insolvabil nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârşirea unor fapte cu caracter ilicit, ceea ce în cauză nu s-a constatat.

Urmează de reţinut că pentru atragerea la răspundere nu este suficient doar faptul comiterii acţiunilor prevăzute la art. 248 alin. (1) al Legii insolvabilităţii, ci urmează a fi probat cert că comiterea acţiunilor date au dus la insolvabilitatea debitorului. Astfel, răspunderea subsidiară poate fi antrenată doar în cazul întregirii semnelor sale constitutive: fapta (acţiunea sau inacţiunea) prejudiciabilă, urmarea prejudiciabilă, legătura de cauzalitate, vinovăţia şi calitatea subiectului răspunderii civile. Or, răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii delictuale, condiţiile căreia sunt prevăzute de Codul civil. Totodată, urma a fi probată în ce mod a fost manifestată acţiunea ce ţine de continuarea unei activităţi a debitorului ce îl duce în mod vădit în incapacitate de plată.

Mai mult decât atât, în acţiune lichidatorul nici nu a indicat în mod concret şi nici nu a descris pentru fiecare pârât ce acţiuni/inacţiuni ar fi săvârşit fiecare în parte, pasibile de a fi calificate ca acţiuni/inacţiuni pentru care ar urma a fi atraşi la răspundere subsidiară.

Pe de altă parte, contrar celor reţinute de instanţa de fond, menționează că, pentru aplicarea corectă a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, este necesar de stabilit în primul rând când a expirat termenul de depunere a cererii introductive, iar în al doilea rând care sunt obligaţiile apărute după expirarea acestui termen.

În cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară reclamantul indică faptul că, debitorul a omis să depună cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate.

La caz, menționează că lichidatorul nu a făcut dovada că datoria debitorului în suma solicitată, sumă care se solicită a fi încasată de la membrii organelor de conducere, a apărut după expirarea termenului de 30 de zile de depunere a cererii introductive, or potrivit normei legale enunţate supra, membrii organelor de conducere răspund subsidiar doar pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului de 30 de zile din momentul survenirii temeiurilor de depunere a cererii introductive prevăzute la art. 14 alin. (2) al Legii insolvabilităţii.

Totodată, este de menţionat că, potrivit prevederilor art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, care prevede că instanţa poate dispune că doar o parte din

datoriile debitorului insolvabil pot fi suportate de membrii organelor de conducere, lichidatorul a solicitat încasarea sumei tuturor creanţelor validate, fără a argumenta nici într-un fel această cerinţă. Din conţinutul normei indicate supra, este evident că membrii organelor de conducere răspund nu pentru toate creanţele validate, ci doar pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3). Astfel, de către lichidator nu a fost făcută o diferenţiere între sumele datorate de debitor, care au apărut până la data pe care o consideră a fi obligatorie de a depune cererea introductivă şi cele care au apărut după acea dată.

În acelaşi context argumentativ indică că, deponentul cererii nu a demonstrat cărei persoane cu funcţie de răspundere ale societăţii îi sunt imputabile prevederile art. 248 din Legea insolvabilităţii şi care acţiuni în sensul nedepunerii cererii introductive îi sunt reproşate.

Astfel, lichidatorul nu a făcut o delimitare între atribuţiile şi limitele răspunderii ***** și *****, care sunt membri ai organelor de conducere a debitorului, iar instanţa de fond nu a fost în drept să admită acţiunea.

Corespunzător, lichidatorul urma să aprecieze separat activitatea fiecăruia, pentru a putea constata responsabilitatea, dar şi gradul de responsabilitate în survenirea situaţiei de insolvabilitate a debitorului.

În cererea de chemare în judecată, reclamantul nu a indicat concret pentru fiecare pârât în parte acţiunile culpabile şi urmările concrete imputate fiecăruia.

Având în vedere cele relatate, consideră că în speţă nu sunt întrunite condiţiile legale pentru a atrage la răspundere subsidiară pârâţii-apelanţi nominalizaţi.

În motivarea cererii de apel lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian a indicat că, conform hotărârii Judecătoriei *****, sediul Centru din 27.04.2018 a fost intentat procesul de insolvabilitate faţă de S.R.L. „*****” cu aplicarea procedurii simplificate a falimentului, în calitate de lichidator, fiind desemnat administratorul autorizat Lilian Ciobanu.

La data de 06 septembrie 2018, ora 12:30, a avut loc adunarea creditorilor S.R.L. „*****” în proces de lichidare, la care s-a hotărît unanim de a atrage la răspundere subsidiară solidară membrii organelor de conducere ale debitorului S.R.L. „*****”.

În conformitate cu art. 58 alin. (12) din Legea insolvabilităţii nr.149 din 29.06.2012, hotărîrea adunării creditorilor intră în vigoare la data anunţării rezultatului votării dacă legislaţia în vigoare sau hotărîrea adunării nu prevede un alt termen de intrare a ei în vigoare. Hotârîrile adoptate de adunarea creditorilor

sînt obligatorii pentru administratorul insolvabiiitâţii/lichidator, pentru reprezentantul debitorului şi membrii comitetului creditorilor, pentru toţi creditorii, atît cei prezenţi, cît şi cei care au lipsit de la adunare, fapt pentru care în calitate de lichidator înaintez prezenta acţiune civilă, în conformitate cu prevederile art.248 alin.(l) al Legii insolvabilităţii, dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le~arfi imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolvabilitâţii/lichidatorului instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni:

a. folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;

b. desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c. majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d. procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e. ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea ia dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire;

f dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g. dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h. nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14;

i.comiterea altor acţiuni care au adus daune proprietăţii debitorului.

Enumerarea conţinută în articolul menţionat nu este una limitativă, fiind admisibile şi alte fapte ale persoanelor culpabile, inclusiv şi obţinerea de credite prin înşelăciune şi utilizarea acestora în scopuri personale, pasibile de răspundere subsidiară, dacă prin aceste fapte s-au adus daune proprietăţii debitorului.

În speţă, S.R.L. „*****” a solicitat la B.C. „*****” S.A. acordarea unui credit în suma de 550,000.00 MDL cu termenul final de rambursare stabilit pentru data de 08.04.2010 conform contractului de credit nr. 55-08 din 08.05.2008.

Drept asigurare a creditului menţionat au fost încheiate contractele de gaj al bunurilor mobile, şi anume: Contractul de gaj al bunurilor mobile nr. 55-08/01 din 08.05.2008, Contractul de gaj al bunurilor mobile nr. 55-08/03 din 13.05.2008 şi

Contractul de gaj al automobilului nr. 55-08/02 din 08.05.2008 prin care a fost constituit gajul asupra mai multor unităţi de tehnică electrică şi un automobil de model Lexus GS 300, anul producerii: 1996, cu nr. de înmatriculare CHZ 484.

Conform pct.1.2 din contractul de credit nr. 55-08 din 08 mai 2008, creditul urma să fie utilizat de către S.R.L. „*****” exclusiv în scopul efectuării investiţiilor în mijloacele fixe (procurarea tehnicii). Creditul fiind acordat pe 690 zile, scadent la 08.04.2010.

Astfel, conform pct.2.1 din contract, beneficiarul a garantat rambursarea creditului şi achitarea tuturor plăţilor aferente acestuia, inclusiv a penalităţilor şi prejudiciilor cauzate prin neexecutare sau executare necorespunzătoare a contractului de credit, precum şi recuperarea cheltuielilor de urmărire şi de întreţinere a bunului gajat şi transmiterea benevolă, în ordinea prevăzută de legislaţia în vigoare, a patrimoniului gajat băncii în cazul neexecutării obligaţiunilor conform contractului de credit sau a contractului de gaj.

Totodată, conform pct.7.1 din contractul de credit nr. 55-08 din 08.05.2008, printre alte obligaţiuni, beneficiarul s-a obligat:

- să utilizeze creditul conform destinaţiei prevăzute;
- să informeze banca despre modificările survenite în structura sa organizatorică şi care conduc la modificarea garanţiilor ce au stat la baza acordării creditului sau care afectează în orice alt mod creditul acordat;
- să păstreze integritatea şi să asigure conservarea corespunzătoare a bunurilor materiale ce constituie garanţia creditului;
- să transmită benevol băncii patrimoniul gajat în cazul creării unei plăţi nerambursate cu un termen mai mare de 60 zile.

În conformitate cu pct.7 din contractele de gaj nr. 55-08/01 din 08.05.2008, nr. 55-08/03 din 13.05.2008 şi Contractul de gaj al automobilului nr. 55-08/02 din 08.05.2008, debitorul gajist se obligă să asigure păstrarea, întreţinerea, integritatea şi evidenţa bunurilor gajate, să nu înstrăineze în nici un mod, altor persoane juridice şi fizice bunurile gajate, pînă la îndeplinirea obligaţiunilor asumate conform contractului de credit cu excepţia cazului unde este primit acordul Creditorului gajist şi sa transfere mijloacele băneşti provenite de la înstrăinarea mărfurilor gajate la contul Creditorului gajist în scopul satisfacerii creanţelor pe credit, Să compenseze valorile gajate în mărimea costului gajului prin alte valori sau să îndeplinească obligaţiunile asumate conform Contractului de credit: în cazul aplicării de către organele de stat a unor acţiuni de adoptare a hotărârilor ce ar sista

activitatea lui economică, în caz de lichidare sau recunoaştere a insolvabilităţii debitorului gajist, în caz de pierdere sau distrugere a valorilor gajate, fapt ce expres a fost încălcat de membrii organelor de conducere a debitorului S.R.L. „*****”, prin care cu certitudine se demonstrează faptul că respectivele bunuri menţionate în contractele de gaj au fost tăinuite de către membrii organelor de conducere a debitorului şi au fost folosite în scopuri personale, iar toate acţiunile lichidatorului în vederea identificării acestora au fost fără succes.

Prin urmare, consideră în mod deductiv şi cu certă convingere că bunurile mobile - tehnica electrică cît şi automobilul de model Lexus GS 300, anul producerii: 1996, cu nr. de înmatriculare CHZ 484, au fost înstrăinate de către conducerea S.R.L. „*****" în condiţii dubioase, ori conform contractului de credit/gaj, precum şi în conformitate cu prevederile legale aferente gajului (în vigoare pînă la 01.03.2019) debitorul se obliga să asigure integritatea bunurilor pînă la executarea integrală a condiţiilor contractuale.

În circumstanţele relatate, în pofida obligaţiei de asigurare a integrităţii masei debitoare a întreprinderii deduce în mod evident folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal al organelor de conducere a debitorului precum şi desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului S.R.L. „*****”.

Concomitent, este inerent a specifica faptul, că la etapa prealabilă de exercitare a dreptului de gaj/ipotecă de către B.C. „*****” S.A. în proces de lichidare în privinţa bunurilor debitorului, la acel moment debitorul nu a optat pentru transmiterea benevolă a bunurilor, prin ce a fost tăinuită starea/utilizarea de facto a bunurilor la acel moment precum şi plenitudinea acestora ca eventuală masă debitoare a întreprinderii insolvabile.

Mai mult ca atît, aceeaşi situaţie care cu certitudine denotă faptul că membrii organelor de conducerea a debitorului S.R.L. „*****” au acţionat cu rea-credinţă şi au avut intenţia directă de a prejudicia creditorii în mărimea creanţelor validate, a fost folosită şi în privinţa creditorului validat S.A. „MAIB- Leasing”, care la data de 16.03.2007 a încheiat contractul de leasing financiar nr. FL1-0986, în calitate de locatar fiind debitorul S.R.L. „*****”.

Conform clauzelor contractuale, prin contractul sus-nominalizat, Locatorul „MAIB-Leasing” S.A. a transmis în posesie şi folosinţă Locatarului S.R.L. „*****”, utilaj audio-video, preţul total al căruia constituia 405 641, 67 lei, iar Locatarul în rîndul său se obligă să achite ratele de leasing şi alte plaţi, conform

graficului de plăţi anexat la contract. Contractul a fost încheiat pe un termen de 24 luni.

Plata finală urma a fi efectuată la data de 30.03.2009, fiind cu certitudine stabilit faptul transmiterii bunurilor mobile conform actelor de predare-primire, per contrario debitorul S.R.L. „*****” şi-a neglijat obligaţiile asumate privind achitarea în termen a plăţilor de leasing, suma datoriei restante constituind 157 556, 06 lei. La 02.02.2010, contractul de leasing a fost rezilitat cu restituirea parţială a bunurilor mobile (tehnică electronică) în posesia şi folosinţa S.A. „MAIB-Leasing”, fapt ce denotă că o altă parte din bunurile respective a fost utilizat în scop personal de către membrii organelor de conduce a debitorului, aceste bunuri nefiind identificate şi constatate pînă la ziua de astăzi.

Conform prevederilor art. 14 alin. (4) din Legea insolvabilităţii, daca debitorul nu depune cerere introductivă în cazurile şi în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislaţia în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociaţii cu răspundere nelimitată şi lichidatorii debitorului răspund subsidiar în faţa creditorilor pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin.(3). Aceste persoane sînt trase la răspundere contravenţională în conformitate cu legea.

Conform reglementărilor art. 72 alin, (7) din Legea cu privire la societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, în cazul apariţiei indiciilor de insolvabilitate, administratorul este obligat să depună imediat, dar nu mai tîrziu decît la expirarea unei luni, cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate dacă asociaţii nu vor acoperi pierderile.

La caz este evident, că administratorul S.R.L. „*****” vădit a omis termenul prevăzut de lege pentru depunerea cererii introductive cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate, inacţiune culpabilă (faptă ilicită), care se încadrează în dispoziţia art. 248 alin. (1) lit. h), caracterizată prin nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14.

Membrii organelor de conduce a debitorului S.R.L. „*****” urmau s-ă depună cererea introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate în privinţa sa (momentul apariţiei incapacităţii de plată) cel tîrziu peste o lună de la data emiterii titlului executoriu nr. 2e-9769/2010 din 06.12.2010 prin care a fost dispus încasarea din contul S.R.L. „*****” în beneficiul B.C. „*****” S.A. suma de 811 464, 43 lei.

Mai mult ca atît, membrii organelor de conduce a debitorului S.R.L. „*****” demonstrează dubla vinovăţie prin faptul că aceştia nu a depus cererea introductivă nici după emiterea Hotărârii Judecătoriei Economice de Circumscripţie din 10.02.2011, şi eliberarea titlului executoriu nr. 2e-2006/11 din 09.03.2011 prin care a fost dispusă încasarea din contul S.R.L. „*****” în beneficiul S.A. „MAIB-Leasing” suma de 157 556, 06 lei.

De asemenea, susține că, vinovăția/culpa anume a fostului administrator al debitorului S.R.L. „*****”- Raisa Şchiopu, care la data de 13.08.2009, printr-o scrisoare de garanţie adresată creditorului validat S.A. „MAIB-Leasing”, din numele întreprinderii garantează intenţia de executare a obligațiilor fată de S.A. „MAIB-Leasing” și recunoaşte deficiențele financiare ale debitorului S.R.L. „*****” prin menţionarea expresă a acestui fapt, ulterior nedepunând cererea introductivă în instanţa de insolvabilitate. La caz deduce apelantul cu certitudine intenţia acesteia în vederea cauzării stării de insolvabilitate a debitorului S.R.L. „*****”, prin care menţionează expres că îşi dă seama de umările ce vor surveni, le doreşte sau le admite, acţiune prevăzută expres în 248 alin.(l) lit. f) al Legii insolvabilităţii și anume dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată (anexată la prezenta cerere).

În concluzie, se atestă intentarea procedurii de insolvabilitate la cererea introductivă a creditorului B.C. „*****” S.A. în proces de lichidare şi nicidecum la cererea debitorului S.R.L. „*****”, peste o perioadă excesivă apariţiei momentului incapacităţii de plată.

Conform art. 27 alin. (3) şi (4) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012, debitorul are obligaţia de a transmite administratorului provizoriu, în cel mult 3 zile lucratoare de la cerere, informaţiile solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare, cu privire la activitatea şi la patrimoniul sau, precum şi documentele activităţii economice şi documentele de evidenţă contabilă, inclusiv ştampila întreprinderii, care vor fi reţinute de administratorul provizoriu spre documentare. în cazul în care informaţiile şi documentele prevăzute la alin. (3), inclusiv ştampila, nu sînt prezentate de către membrii organelor de conducere ale debitorului, aceştia vor fi traşi la răspundere patrimonială subsidiară şi/sau penală, sau contravenţională, în modul stabilit de lege, iar administratorul provizoriu desemnat va reconstitui, în măsura posibilităţilor, informaţiile şi/sau documentele, cheltuielile urmînd a fi încasate din contul persoanelor culpabile.

Astfel, în adresa debitorului S.R.L. „*****”, precum şi a administratorului statutar al debitorului S.R.L. „*****” - Raisa Şchiopu, au fost expediate notificări privind intentarea procesului de insolvabilitate, precum şi dispoziţiile privind transmiterea actelor contabile şi ştampilele, însă acestea au rămas fără nici un răspuns. Mai mult ca atît, nu este nici o dovadă (act de primire-predare, şi/sau inventariere) că ele au fost transmise la păstrare cuiva sau ridicate de organele abilitate. Deci rezultă că ele pînă în prezent se află la organele de conducere ale debitorului S.R.L. „*****” în virtutea legislaţiei în vigoare şi intenţionat nu au fost transmise administratorului provizoriu sau insolvabilităţii Lilian Ciobanu pentru a gestiona corect procesul insolvabilităţii şi a valorifica cu succes masa debitoare.

Or, conform art. 13 alin. (1) din Legea contabilităţii nr. 113-XVI din 27 aprilie 2007, răspunderea pentru ţinerea contabilităţii şi raportarea financiară revine: a) conducerii (organului executiv) - în entitatea cu răspundere limitată; b) partenerilor - în entitatea al cărei proprietari au răspundere nelimitată; c) proprietarului - pentru întreprinzătorii individuali; d) conducătorului entităţii - în entităţile neprevăzute la lit.a)-c).

Conform art. 72 alin. (4), (5), (6) Legea cu privire la societăţile cu răspundere limitată nr.135 din 14.06.2007, administratorul asigură ţinerea contabilităţii societăţii, precum şi a registrelor societăţii prevăzute de lege şi de actul de constituire, şi informează asociaţii cu privire la starea de lucruri şi la gestiunea societăţii. în exercitarea atribuţiilor sale, administratorul va da dovadă de dlligenţă şi loialitate. Administratorul este obligat să convoace adunarea generală a asociaţilor dacă valoarea activelor nete ale societăţii a devenit mai mică decît capitalul ei social.

Prin ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire, aşa cum este prevăzut la art. 248 alin.(l) lit. e) din Legea insolvabilităţii, se înţelege săvârşirea acelor fapte ilicite, prin care se încalcă reglementările imperative ale Legii contabilităţii, indiferent dacă acestea reprezintă infracţiuni, contravenţii sau simple delicte civile.

Astfel, netransmiterea de către fosta conducere către administratorul provizoriu/lichidator a documentelor contabile ale debitorului S.R.L. „*****”, conform art. 27 din Legea insolvabilităţii, îl determină să concluzioneze asupra faptului dispariţiei acestor documente.

Conform art. 44 Legea contabilităţii nr. 113 din 27 aprilie 2007, persoanele vinovate de încălcarea prezentei legi, care se eschivează de la ţinerea contabilităţii, aplică incorect standardele de contabilitate, precum şi cele care falsifică premeditat documentele primare, registrele contabile, situaţiile financiare şi rapoartelor anuale, sînt trase la răspundere disciplinară, materială, administrativă sau penală, după caz, conform legislaţiei.

Prin urmare, este necesară antrenarea răspunderii subsidiare patrimoniale a pîrîților din acest motiv.

Prin acţiunile ilicite ale membrilor organelor de conducere a S.R.L. „*****”, şi anume administratorii şi fondatorii Raisa Şchiopu, Iurie Popescu, Virgiliu Şchiopu, Marina Tcacenco au fost prejudiciaţi creditorii în mărimea creanţelor validate. În speţă, se constată existenţa raportului de cauzalitate între faptele ilicite şi incapacitatea de plată a debitorului S.R.L. „*****”, ori diminuarea în mod intenţionat activele companiei, denotă faptul că organele de conducere ale debitorului în persoana administratorilor şi fondatorilor Raisa Şchiopu, Iurie Popescu, Virgiliu Şchiopu, Marina Tcacenco a avut intenţia şi scopul direct de a diminua activele societăţii S.R.L. „*****” pentru a nu-şi onora obligaţiile faţă de B.C. „*****” S.A., cauzând astfel incapacitatea de plată a debitorului calificată ca temei general de intentare a procesului de insolvabilitate.

Prin urmare, scopul primordial pentru care a fost acordat creditul de către bancă nu a fost atins, și anume rentabilizarea activităţii economice a societăţii, iar rolul membrilor organelor de conducere este anume conştientizarea rentabilizării creditului.

Totodată, membrii organelor de conducere a debitorului s-au eschivat de la obligaţiile sale stabilite prin lege, din motiv că, cunoscînd despre situaţia economică a întreprinderii S.R.L. „*****” şi despre faptul că creditele în mod abuziv au fost utilizate în alte scopuri decît cele pentru care au fost eliberate, nu a depus cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate faţă de sine însuşi. Mai mult, cererea introductivă a fost depusă ulterior de creditorul B.C. „*****” S.A. , peste o perioadă ce depăşeşte cu mult perioada cînd debitorul a intrat în incapacitatea de plată. Debitorul S.R.L. „*****” urma să depună cererea introductivă în instanţa de insolvabilitate cel tîrziu peste o lună după emiterea titlului executoriu de către Judecătoria Economică de Circumpscripţie prin hotărârea nr. 2e-9769/10 cu privire la încasarea din contul S.R.L. „*****” a sumei de 811 464, 43 lei.

Menționează că avînd în vedere că contabilitatea debitorului nu există şi nici nu a putut fi restabilită la moment, inclusiv ţinînd cont că din momentul iniţierii procesului de insolvabilitate pînă în prezent de către debitor nu au fost achitate/stinse careva din creanţele validate, lichidatorul propune ca mărimea prejudiciului cauzat şi suma ce urmează a fi încasată pentru acoperirea creanţelor/datoriilor debitorului să fie egală/echivalentă cu mărimea creanţelor validate şi confirmate de către instanţa de insolvabilitate în tabelul definitiv consolidat al creanţelor S.R.L. „*****”.

Cu referire la unificarea practicii judiciare elocvente, în conformitate cu Hotărârea Plenului CSJ nr. 2 din 24.03.2014 cu privire la aplicarea în practica judiciară a Legii insolvabilităţii, în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiţia ca apariţia stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care şi-au exercitat mandatul ori au deţinut poziţia ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate, dacă în organele colegiale de conducere ale debitorului s-au opus actelor sau faptelor care au cauzat insolvabilitatea sau dacă au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvabilitatea şi au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziţia lor la aceste decizii. La caz, de către pîrîţi în calitate de ex-administratori/fondatori nu au fost invocate la etapa prealabilă careva contraargumenteîn susţinerea lipsei culpei acestora.

Aşadar, din analiza prevederilor art. 15 şi 248 din Legea insolvabilităţii reiese că, în dependenţă de motivele apariţiei stării de insolvabilitate a debitorului, fondatorul (asociatul) va purta răspundere subsidiară solidară faţă de creditori sau la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de asociat (fondator). Cît priveşte prevederile art.9 alin.(3) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată care stabilesc că asociaţii nu răspund pentru obligaţiile societăţii, se menţionează că raportînd prevederile date la prevederile art.68 alin.(2) Cod civil, art.45 alin.(2) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată se deduce că, condiţiile de răspundere subsidiară a asociatului (fondatorului) în cadrul procesului de insolvabilitate reglementate prin Legea insolvabilităţii se încadrează în rigorile "cazurile stabilite de lege sau de actul de constituire", adică prevederile ambelor legi se completează una pe alta şi nicidecum nu se contrazic.

Conform art. 247 alin.(l) din Legea insolvabilităţii, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Referitor la norma citată se reţine că aceasta după caracterul conduitei prescrise este o normă dispozitivă permisivă şi nu imperativă, care nici nu interzice săvîrşirea unui act şi nici nu impune o acţiune, ci stabileşte doar o anumită conduită subiectelor de drept vizate.

Cu alte cuvinte, este o normă de complinire a conţinutul art.248 din legea enunţată în ceea ce priveşte noţiunea „membrii organelor lui de conducere" şi nu se referă la răspunderea subsidiară a asociatului (fondatorului) în cadrul procesului de insolvabilitate, aceasta fiind prevăzută expres de art.15 şi art.248 prin sintagma „precum şi de orice altă persoană" din legea dată.

La data de 30.01.2024 lichidatorul S.R.L. „*****", Ciobanu Lilian a înaintat supliment la apel prin care atrage atenţia asupra cerinţei de casare a hotărîrii contestate şi admitere integrală a cerinţelor pe marginea acţiunii civile înaintate, inclusiv în privinţa intimaţilor Iurie Popescu şi Marina Tcacenco (în privinţa intimaţilor respectivi a fost dispusă respingerea cererea privind atragerea la răspundere subsidiară). Indică apelantul că, s-a rezumat instanţa de fond în privinţa circumstanţelor menţionare supra indicând după cum urmează, că potrivit deciziei Agenţiei Servicii Publice - Departamentul înregistrare şi licenţiere a unităţilor de drept din 21.05.2018, în calitate de administrator statutar al S.R.L. „*****", c.f. *****, figurează: *****. Iar, potrivit răspunsului eliberat de Agenţia Servicii Publice - Departamentul înregistrare şi licenţiere a unităţilor de drept, cet. ***** figurează în calitate de administrator şi asociat cu partea socială 50% din capitalul social de 5400 lei la S.R.L. „*****". La fel, potrivit informaţiei despre contribuabil prezentată la materialele cauzei, în calitate de fondator figurează şi Popescu lurie, ca urmare dreptul acestuia a fost anulat la data de 07.08.2009. Totodată, în calitate de contabil figurează Tcacenco Marina, la care nu este indicată perioada de activitate a acesteia în funcţia respectivă la S.R.L. „*****". Ţinând cont şi de actele prezentate la materialele cauzei de către avocatul Chişca Maxim care acţionează în interesele pârâtei Tcacenco Marina, instanţa reţine că ultima a activat în calitate de contabil-şef în cadrul S.R.L. „*****", până la data de 30.06.2009,

fapt confirmat prin ordinul nr. 03/09 din 26.06.2009 cu privire la personal; actul de predare-primire a actelor contabile din 30.06.2009; comunicare nr. 11-03/04-2431 din 07.05.2020, eliberat de CNAS. La fel, potrivit actelor prezentate instanţei de către avocatul Prepeliţa Mihaela care acţionează în interesele pârâtului Popescu Iurie, instanţa evidenţiază că la data de 24.06.2009, pârâtul ***** a vândut partea socială ce reprezintă 100% din capitalul social al S.R.L. „*****” copârâtului *****, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 18832, autentificat de notarul Gladîş Oleg. Iar, la data de 07.07.2009 Popescu Iurie a restituit Inspectoratului Fiscal, formularele facturilor fiscale neutilizate fapt dedus din confirmarea nr. 496 din 07.07.2009. Iar, cererea de înregistrare a modificărilor în actele de constituire a S.R.L. „*****” şi specimenul de semnătură a noului administrator ***** a fost depusa la data de 21.07.2009. Respectiv, prin decizia Camerei înregistrării de Stat din 07.08.2009, s-au înregistrat modificările în actele de constituire a S.R.L. „*****”.

Astfel, susține apelantul că constatările instanței de fond referitor la faptul că, în privința lui Popesescu Iurie (fost administrator) şi *****(fosta contabilă-şef) al S.R.L. „*****”, temeiurile imputate nu pot fi reţinute întru antrenarea răspunderii subsidiare în sensul solicitat de lichidator faţă de aceste persoane, prin prisma art. 248 din Legea insolvabilităţii, nu sunt întemeiată și le apreciază critic, or, prin acţiunile ilicite ale membrilor organelor de conducere a S.R.L. „*****” şi anume inclusiv Iurie Popescu şi Marina Tcacenco au fost prejudiciaţi creditorii în mărimea creanţelor validate.

În speţă, se constată existenţa raportului de cauzalitate între faptele ilicite admise, inclusiv de către intimaţii Iurie Popescu şi Marina Tcacenco şi incapacitatea de plată a debitorului S.R.L. „*****”, ori diminuarea în mod intenţionat a activelor companiei, denotă faptul că organele de conducere a debitorului în persoana ultimilor au avut inteţaa şi scopul direct de a diminua activele S.R.L. „*****” pentru a nu-şi onora obligaţiile faţă de B.C. „*****” S.A.

Prin urmare, scopul primordial pentru care a fost acordat creditul de către bancă nu a fost atins și anume rentabilizarea activităţii economice a societăţii, iar rolul membrilor organelor de conducere este anume conştientizarea rentabilizării creditului.

Totodată, membrii organelor de conducere a debitorului s-au eschivat de la obligaţiile sale stabilite prin lege, din motiv că, cunoscînd despre situaţia economică a întreprinderii S.R.L. „*****” şi despre faptul că creditele în mod

abuziv au fost utilizate în alte scopuri decît cel pentru care a fost eliberate, nu a depus cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate faţă de sine însuşi, în special obligaţia respectivă revenindu-i ex-administratorului S.R.L. „*****” Iurie Popescu care la momentul activării sale în funcţie avea obligaţia în virtutea Legii insolvabilităţii de a depune cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate în privinţa debitorului.

La caz, cererea introductivă a fost depusă ulterior de creditorul B.C. „*****” S.A. , peste o perioadă ce depăşeşte cu mult perioada cînd debitorul a intrat în incapacitate de plată. Debitorul S.R.L. „*****” urma să depună cererea introductivă în instanţa de insolvabilitate cel tîrziu peste o lună după emiterea titlului executoriu de către Judecătoria Economică de Circumpscripţie prin hotărârea nr. 2e-9769/10 cu privire la încasarea din contul S.R.L. „*****” a sumei de 811 464, 43 lei, fapt nerealizat de către ex- administratorul S.R.L. „*****”.

Cu referire la intimata Tcacenco Marina, deşi instanţa de fond a reţinut că ultima a activat în calitate de contabil-şef în cadrul S.R.L. „*****”, până la data de 30.06.2009, fapt confirmat prin ordinul nr. 03/09 din 26.06.2009 cu privire la personal; actul de predare-primire a actelor contabile din 30.06.2009; comunicare nr. 11-03/04-2431 din 07.05.2020, eliberat de CNAS, apreciază critic constatările respective or pe dările de seamă la Serviciul Fiscal de Stat după datele calendaristice indicate mai sus figurau semnăturile intimatei fapt ce confirmă derularea activităţii în calitate de contabil la întreprinderea S.R.L. „*****” totodată fiind obligată la fel în virtutea Legii insolvabilităţii de a depune cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate în privinţa debitorului, sau de a veni cu propunere în acest sens în adresa administratorilor întreprinderii. La caz, instanţa în mod selectiv a dat apreciere doar unor acte parţiale in favorea intimatei în condiţiile ignorării motivelor susţinute de lichidator/reclamant/apelant.

De asemenea, avînd în vedere că contabilitatea debitorului nu există şi nici nu a putut fi restabilită la moment, inclusiv ţinînd cont că din momentul iniţierii procesului de insolvabilitate pînă în prezent de către debitor nu au fost achitate/stinse careva din creanţele validate, lichidatorul propune ca mărimea prejudiciului cauzat şi suma ce urmează a fi încasată pentru acoperirea creanţelor/datoriilor debitorului să fie egală/echivalentă cu mărimea creanţelor validate şi confirmate de către instanţa de insolvabilitate în tabelul definitiv consolidat al creanţelor S.R.L. „*****”.

Concluzionând, din analiza prevederilor art. 15 şi 248 din Legea insolvabilităţii reiese că, în dependenţă de motivele apariţiei stării de insolvabilitate a debitorului, fondatorul (asociatul) va purta răspundere subsidiară solidară faţă de creditori sau la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de asociat (fondator). Gt priveşte prevederile art.9 alin.(3) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată care stabilesc că asociaţii nu răspund pentru obligaţiile societăţii, se menţionează că raportînd prevederile date la prevederile art.68 alin.(2) Cod civil, art.45 alin.(2) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată se deduce că, condiţiile de răspundere subsidiară a asociatului (fondatorului) în cadrul procesului de insolvabilitate reglementate prin Legea insolvabilităţii se încadrează în rigorile „cazurile stabilite de lege sau de actul de constituire", adică prevederile ambelor legi se completează una pe alta şi nicidecum nu se contrazic.

Conform art. 247 alin.(l) din Legea insolvabilităţii, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Referitor la norma citată se reţine că aceasta după caracterul conduitei prescrise este o normă dispozitivă permisivă şi nu imperativă, care nici nu interzice săvîrşirea unui act şi nici nu impune o acţiune, ci stabileşte doar o anumită conduită subiectelor de drept vizate.

Cu alte cuvinte, este o normă de complinire a conţinutul art.248 din legea enunţată în ceea ce priveşte noţiunea „membrii organelor lui de conducere" şi nu se referă la răspunderea subsidiară a asociatului (fondatorului) în cadrul procesului de insolvabilitate, aceasta fiind prevăzută expres de art.15 şi art.248 prin sintagma „precum şi de orice altă persoană" din legea dată.

La data de 02.02.2024 avocatul Harea Dumitru, în interesele apelanților ***** și ***** a înaintat referință prin intermediul Direcției de evidență și documentare procesuală a Curții de Apel *****, indicând că, consideră apelul lichidatorului Ciobanu Lilian ca fiind neîntemeiat şi urmînd a fi respins, iar apelul declarat de ***** şi ***** urmează a fi admis după cum a fost formulat, din următoarele considerente.

În drept, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

În conformitate cu prevederile art. 373 alin. (1) CPC al RM, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă.

În temeiul dispoziţiilor art. 20 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova, intitulat - „Accesul liber la justiţie", orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime.

În conformitate cu prevederile art. 117 alin. (1) - (2) CPC al RM, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. în calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.

Potrivit dispoziţiilor art. 118 alin. (1) CPC al RM, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În speţă, argumentele invocate de lichidatorul S.R.L. „*****" în acţiunea formulată în contradictoriu cu ***** şi ***** nu şi-au găsit confirmare în primă instanţă şi consideră că instanţa de apel urmează să reţină ca fiind neîntemeiată argumentarea lichidatorului formulată în cererea de apel. Or, lichidatorul a eşuat în totalitate cu privire la executarea obligaţiei de a proba pretenţiilor formulate în raport cu Şchiopu V. şi Şchiopu R.

În speţă, lichidatorul nu a administrat niciun capăt de probă cu privire la pretinsa culpabilitate a iui ***** şi ***** în cele imputate, neonorându-şi sarcina probaţiunii în instanţă. Or, toate circumstanţele invocate de lichidator se trag încă din timpul gestionării societăţii de către Popescu lurie (anul 2008), iar soţii Şchiopu nu au nicio tangenţă cu acestea.

Consideră că nu au fost invocate indici concreți şi direcți cu privire la culpabilitatea lui Șchiopu V. şi Șchiopu R. în cele incriminate în cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară.

În context, susține că, pentru a stabili vina şi atragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere şi/sau de supraveghere a debitorului urmează să fie întrunite anumite condiţii şi anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapt ilicit şi prejudiciu, iar fapta să fie săvârşită cu vinovăţie. Iar în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiţia ca apariţia stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care şi-au exercitat mandatul ori au deţinut poziţia, ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanţelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente şi concludente a următoarelor elemente esenţiale: - fapta ilicită; - vinovăţia; - legătura cauzală dintre faptă şi urmările provocate.

Prin urmare, aceste condiţii generale şi speciale ale răspunderii civile delictuale şi cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deţinut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilităţii la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, din prevederile art. 247, alin, (2) din Legea insolvabilităţii rezultă că prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Pentru existenţa răspunderii subsidiare şi întru imputarea acesteia în vina administratorului debitorului/fondatorului debitorului, urmează să fie întrunite integral condiţiile atragerii la răspundere subsidiară, iar în caz contrar, oricât de deranjant şi/sau prejudiciabil nu ar fi comportamentul celui învinovăţit, răspunderea subsidiară nu poate surveni.

Astfel, în baza art. 248 al Legii insolvabilităţii, pentru angajarea răspunderii subsidiare, în cazul dedus judecăţii a administratorului şi fondatorului debitorului,

urmează a fi stabilit în afara oricărui dubiu rezonabil că acestora din urmă le este imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului,

În speţa dedusă judecăţii, nici lichidatorul şi nici prima instanţă nu au stabilit în mod concret care acţiuni au fost făcute de administratorul statutar al întreprinderii debitoare, ***** şi care acţiuni au fost făcute de fondatorul acestuia, *****, prin care s-a dispus continuarea unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, or, potrivit prevederilor art. 5 al Legii cu privire la societăţile cu răspundere limitată, societăţile se constituie în scopul exercitării oricărei activităţi lucrative neinterzise de lege.

Răspunderea nu devine automat operantă în toate cazurile când pasivul nu poate fi acoperit, ci doar atunci când se demonstrează că prin acţiunile culpabile şi intenţionate ale membrilor organelor de conducere a fost cauzată starea de insolvabilitate a debitorului. Or, membrii organelor de conducere a debitorului insolvabil nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârşirea unor fapte cu caracter ilicit, ceea ce în cauză nu s-a constatat.

Urmează de reţinut că pentru atragerea la răspundere nu este suficient doar faptul comiterii acţiunilor prevăzute la art. 248 alin. (1) al Legii insolvabilităţii, ci urmează a fi probat cert că comiterea acţiunilor date au dus la insolvabilitatea debitorului. Astfel, răspunderea subsidiară poate fi antrenată doar în cazul întregirii semnelor sale constitutive: fapta (acţiunea sau inacţiunea) prejudiciabilă, urmarea prejudiciabilă, legătura de cauzalitate, vinovăţia şi calitatea subiectului răspunderii civile. Or, răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii delictuale, condiţiile căreia sunt prevăzute de Codul civil. Totodată, urma a fi probată în ce mod a fost manifestată acţiunea ce ţine de continuarea unei activităţi a debitorului ce îl duce în mod vădit în incapacitate de plată.

Mai mult decât atât, în acţiune lichidatorul nici nu a indicat în mod concret şi nici nu a descris pentru fiecare pârât ce acţiuni/inacţiuni ar fi săvârşit fiecare în parte, pasibile de a fi calificate ca acţiuni/inacţiuni pentru care ar urma a fi atraşi la răspundere subsidiară.

Pe de altă parte, contrar celor reţinute de instanţa de fond, menționează că, pentru aplicarea corectă a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, este necesar de stabilit în primul rând când a expirat termenul de depunere a cererii introductive, iar în al doilea rând care sunt obligaţiile apărute după expirarea acestui termen.

În cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară reclamantul indică faptul că, debitorul a omis să depună cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate.

La caz, menționează că lichidatorul nu a făcut dovada că datoria debitorului în suma solicitată, sumă care se solicită a fi încasată de la membrii organelor de conducere, a apărut după expirarea termenului de 30 de zile de depunere a cererii introductive, or, potrivit normei legale enunţate supra, membrii organelor de conducere răspund subsidiar doar pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului de 30 de zile din momentul survenirii temeiurilor de depunere a cererii introductive prevăzute la art. 14 alin. (2) al Legii insolvabilităţii.

Totodată, este de menţionat că, potrivit prevederilor art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, care prevede că instanţa poate dispune că doar o parte din datoriile debitorului insolvabil pot fi suportate de membrii organelor de conducere, lichidatorul a solicitat încasarea sumei tuturor creanţelor validate, fără a argumenta nici într-un fel această cerinţă.

Din conţinutul normei indicate supra, este evident că membrii organelor de conducere răspund nu pentru toate creanţele validate, ci doar pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3). Astfel, de către lichidator nu a fost făcută o diferenţiere între sumele datorate de debitor, care au apărut până la data pe care o consideră a fi obligatorie de a depune cererea introductivă şi cele care au apărut după acea dată.

În acelaşi context argumentativ, indică că, deponentul cererii nu a demonstrat cărei persoane cu funcţie de răspundere ale societăţii îi sunt imputabile prevederile art. 248 din Legea insolvabilităţii şi care acţiuni în sensul nedepunerii cererii introductive îi sunt reproşate.

Astfel, lichidatorul nu a făcut o delimitare între atribuţiile şi limitele răspunderii ***** și *****, care sunt membri ai organelor de conducere a debitorului, iar instanţa de fond nu a fost în drept să admită acţiunea.

Corespunzător, lichidatorul urma să aprecieze separat activitatea fiecăruia, pentru a putea constata responsabilitatea, dar şi gradul de responsabilitate în survenirea situaţiei de insolvabilitate a debitorului.

În cererea de chemare în judecată, reclamantul nu a indicat concret pentru fiecare pârât în parte acţiunile culpabile şi urmările concrete, imputate fiecăruia.

Având în vedere cele relatate, consideră că în speţă nu sunt întrunite condiţiile legale pentru a atrage la răspundere subsidiară pârâţii-apelanţi nominalizaţi, şi corespunzător apelul lichidatorului urmează a fi respins,

Termenul declarării apelului

Potrivit art. 356 CPC cererea de declarare a insolvabilităţii se judecă în instanţă conform normelor generale din prezentul cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia insolvabilităţii.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 8 alin. (1) din aceeaşi lege, hotărârile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu apel în termen de 15 zile de la data pronunțării dispozitivului, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege.

Potrivit materialelor cauzei, hotărîrea contestată cu apel a fost pronunţată la data 21.06.2023, iar cererea de apel a fost depusă de avocatul Harea Dumitru în interesele lui ***** și ***** la data de 29.06.2023 și de către lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian la data de 05.07.2023.

Prin urmare, Colegiul civil constată că, apelurile au fost depuse în termenul legal stabilit de art.8 al Legii insolvabilităţii.

Aprecierea instanței de apel

Potrivit art. 356 din Codul de procedură civilă, cererea de declarare a insolvabilităţii se judecă în instanţă conform normelor generale din prezentul cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia insolvabilităţii.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărîrea primei instanţe.

Conform art. 385 lit. c) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul şi să caseze integral sau parţial hotărîrea primei instanţe, emiţînd o nouă hotărîre.

Verificând legalitatea hotărârii contestate, prin prisma argumentelor invocate în apel şi a materialelor cauzei, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curții de Apel ***** consideră apelul înaintat de lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian neîntemeiat și care urmează a fi respins, iar apelul declarat de avocatul Harea Dumitru în interesele lui ***** și ***** ca întemeiat şi pasibil de a fi admis, cu casarea parțială a hotărârii instanței de insolvabilitate și emiterea în partea casată a unei noi hotărâri de respingere a cererii de atragere la răspundere subsidiară a lui ***** și *****, din următoarele considerente.

Conform art. 5 alin. 5) lit. f) din Legea insolvabilității, principalele competențe ale instanței de insolvabilitate în cadrul prezentei legi sânt: tragerea la răspundere a membrilor organelor de conducere care au contribuit la insolvabilitatea debitorului, precum și sesizarea organelor de urmărire penală în legătură cu faptele reprobabile săvârșite de aceștia.

Potrivit art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Conform alin. (2) din același articol prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Conform art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, dacă în cadrul procesului sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului/ lichidatorului instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni:

a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;

b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire şi a ştampilei;

f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14;

i) comiterea altor acţiuni care au adus daune proprietăţii debitorului.

Colegiul civil relevă că, atragerea la răspundere subsidiară are natură delictuală și presupune întrunirea mai multor condiții cum ar fi vinovăția, fapta ilicită, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul, vinovăția.

Astfel, membrii organelor de conducere nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârșirea unor fapte cu caracter ilicit, urmărind, de regulă, deturnarea activității de la realizarea scopului pentru care a fost constituită societatea debitoare şi satisfacerea unui interes personal sau al unui terţ, calificarea acestei forme de răspundere având un caracter delictual în toate cazurile.

Corespunzător, la examinarea acestei categorii de cauze, urmează a fi indicate concret acțiunile (inacțiunile) membrului organului de conducere al debitorului, dar și să fie oglindită legătura de cauzalitate între acţiunile membrilor organelor de conducere, ori a altor persoane şi starea de insolvabilitate a debitorului, în sensul că insolvabilitatea se datorează anume acţiunilor acestora şi nu altor circumstanţe, precum şi vinovăţia membrului organelor de conducere în cauzarea sau agravarea stării de insolvabilitate. Raportul de cauzalitate este şi condiţia în funcţie de care se determină mărimea despăgubirii. Or, se repară numai prejudiciul care este consecinţa directă a faptei ilicite şi nu altul, adică, prejudiciul efectiv demonstrat.

Reieșind din principiul disponibilității în drepturi a participanților la proces, prevăzut de art. 27 din Codul de procedură civilă, partea în proces dispune de drepturi procedurale de a alege modalitatea și mijloacele procedurale de apărare.

Colegiul civil relevă că, ***** și ***** au contestat hotărârea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023 prin care a fost admisă parțial cererea privind atragerea dînșilor la răspundere subsidiară, solicitând respingerea acțiunii.

Materialele cauzei atestă faptul că, la 09.11.2017 creditorul B.C. „*****” S.A. a înaintat cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului S.R.L. „*****” cu sediul în *****, s. Ghidighici, str. *****, 9, MD- 2088, c/f *****, prin care a solicitat admiterea cererii cu intentarea procesului de insolvabilitate faţă de S.R.L. „*****”; aplicarea măsurilor de asigurare prevăzute de art. 24 din Legea insolvabilităţii; înlăturarea de la conducerea S.R.L. „*****” și de la gestionarea întreprinderii, cu transmiterea atribuţiilor de administrare şi de dispoziție asupra bunurilor debitorului, administratorul provizoriu Ciobanu Lilian, deținător al autorizației nr. 86 din 14.01.2015, sediul: *****, str. Valea Crucii nr. 26, ap. 19; obligarea debitorului să prezinte lista creditorilor, creanţele acestora, gajurile existente şi lista activelor societăţii.

Prin încheierea Curţii de Apel ***** din 16.11.2017 cererea introductivă depusă de creditorul B.C. „*****” S.A. a fost admisă spre examinare, fiind stabilită şedinţa de judecată pentru data de 22.01.2018 și desemnat în calitate de administrator provizoriu Ciobanu Lilian.

Prin încheierea Curții de Apel ***** din 22.01.2018 cauza de insolvabilitate în privința S.R.L. „*****” din *****, a fost transmisă pentru judecare în instanța competentă - Judecătoriei *****.

Prin hotărârea Judecătoriei *****, sediul Centru din data de 27.04.2018 a fost admisă cererea introductivă depusă de creditorul B.C. „*****” S.A. privind intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului S.R.L. „*****” cu sediul în *****, s. Ghidighici, str. *****, 9, MD- 2088, c/f *****, cu inițierea procedurii simplificate a falimentului și dizolvarea debitorului S.R.L. „*****”. În calitate de lichidator al S.R.L. „*****” a fost desemnat Ciobanu Lilian, deținătorul autorizației nr. 86 din 14.01.2015, eliberată de Ministerul Justiției.

La data de 12.02.2020 lichidatorul debitorului S.R.L. „*****” - Ciobanu Lilian, s-a adresat în instanța de insolvabilitate cu cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului S.R.L. „*****”, care a fost primită spre examinare și stabilită ședința de judecată pentru data de 11.06.2020 ora 12:30.

Prin hotărîrea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023 a fost admisă parțial cererea lichidatorului debitorului S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian, înaintată împotriva *****, *****, ***** și *****privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului.

S-au atras la răspundere subsidiară ***** și *****.

S-a încasat în mod solidar din contul ***** și ***** în beneficiul debitorului S.R.L. „*****” suma de 215752,74 lei (două sute cincisprezece mii șapte sute cincizeci și doi lei 74 bani) lei.

În rest cererea lichidatorului debitorului S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian a fost respinsă.

S-a încasat din contul ***** și ***** în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 6472,58 lei.

S-a încasat din contul lui S.R.L. „*****” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 24627,43 lei.

S-au anulat măsurile de asigurare aplicate prin încheierea judecătoriei ***** nr. 2i-338-1/18 din 14.02.2020 în partea aplicării sechestrului pe bunurile mobile şi imobile, mijloacele băneşti aflate pe conturile bancare, cotele de participare în alte societăți comerciale, ce aparţin pârâților *****, c/p ***** și Tcacenco Marina, c/p *****.

Colegiul civil atestă că la caz, lichidatorui Ciobanu Lilian a solicitat atragerea la răspundere subsidiară organele de conducere ale S.R.L. „*****” în persoana lui ***** și ***** în temeiul art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, făcând trimitere la lit. a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire; lit. f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;lit. h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14.

În conformitate cu art. 247 din Legea insolvabilității, (1) în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii. (2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Cu referire la alegațiile apelantului lichidatorul Ciobanu Lilian privitor la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului insolvabil în persoana Tcacenco Marina, instanța de apel le va respinge ca nefondate, or, deși invocă apelantul că pe dările de seamă la Serviciul Fiscal de Stat după datele calendaristice indicate mai sus figurau semnăturile intimatei fapt ce confirmă derularea activităţii în calitate de contabil la întreprinderea S.R.L. „*****”, nu prezintă nici o probă în vederea confirmării alegațiilor aduse.

În conformitate cu art. 118 al alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Cu referire la argumentele invocate în privința atragerii la răspundere subisidiară a membrilor organului de conducere a debitorului insolvabil în persoana lui *****, Colegiul civil consideră întemeiată și argumentată concluzia instanței de fond potrivit căreia a reținut că, la data de 24.06.2009 pârâtul ***** a vândut partea socială ce reprezintă 100% din capitalul social al S.R.L. „*****” copârâtului *****, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 18832, autentificat de notarul Gladîș Oleg. Iar, la data de 07.07.2009 ***** a restituit Inspectoratului Fiscal, formularele facturilor fiscale neutilizate fapt dedus din confirmarea nr. 496 din 07.07.2009. Cererea de înregistrare a modificărilor în actele de constituire a S.R.L. „*****” și specimenul de semnătură a noului administrator ***** a fost depusă la data de 21.07.2009. Respectiv, prin decizia Camerei Înregistrării de Stat din 07.08.2009, s-au înregistrat modificările în actele de constituire a S.R.L. „*****”.

În sensul circumstanțelor enunțate, Colegiul reține concluzia instanței de fond cu referire la netemeinicia pretenției reclamantului/apelant lichidatorul Ciobanu Lilian privitor la angajarea răspunderii subisidiare față de *****, or, ultimul nu are calitatea de membu a organului de conducere a debitorului insolvabil în sensul reglementărilor art. 247 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității, astfel, prevederile art. 248 din Legea insolvabilității, la caz nici nu-i sunt imputabile.

Cu referire la apelul declarat de către avocatul Harea Dumitru în interesele lui ***** și *****, Colegiul civil îl consideră că ultimul este întemeiat și urmează a fi admis cu casarea hotărârii instanței de fond în partea admiterii cererii de chemare în judecată în privința lui ***** și *****, din considerentele ce succed.

Din analiza circumstanțială efectuată prin prisma probatoriului administrat la materialele cauzei și raportat la cadrul legal incident, Colegiul civl atestă că, înaintând cererea de chemare în judecată privind atragerea la răspundere subisidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului S.R.L. „*****”, lichidatorul Ciobanu Lilian susține că prin acțiunile ilicite ale pîrîților *****, a fost prejudiciată întreprinderea debitoare și adusă la starea de incapacitate de plată prin inducerea în starea de insolvabilitate a acesteia, însă, nu a concretizat care anume acțiuni au fost întreprinse efectiv de către fiecare membru al organului de conducere a debitorului, or, pretențiile sunt întemeiate în baza art. 248 lit. a), e), f și h) din Legea insolvabilității, fără detalizarea raportului de interdependență între acțiunea concretă întreprinsă și persoana care a întreprins acțiunea prejudicioasă.

Conform art. 26 din Codul de procedură civilă, procesele civile se desfăşoară pe principiul contradictorialităţii şi egalităţii părţilor în drepturile procedurale. (2) Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încît părţile şi ceilalţi participanţi la proces să aibă posibilitatea de a-şi formula, argumenta şi dovedi poziţia în proces, de a alege modalităţile şi mijloacele susţinerii ei de sine stătător şi independent de instanţă, de alte organe şi persoane, de a-şi expune opinia asupra oricărei probleme de fapt şi de drept care are legătură cu cauza dată judecăţii şi de a-şi expune punctul de vedere asupra iniţiativelor instanţei. (3) Instanţa care judecă cauza îşi păstrează imparţialitatea şi obiectivitatea, creează condiţii pentru exercitarea drepturilor participanţilor la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanţelor reale ale cauzei. (4) Egalitatea părţilor în drepturile procedurale este garantată prin lege şi se asigură de către instanţă prin crearea posibilităţilor egale, suficiente şi adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susţinerea poziţiei asupra circumstanţelor de fapt şi de drept, astfel încît nici una dintre părţi să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă.

Conform art. 27 alin. (1) din Codul de procedură, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanţilor la proces, în primul rînd a părţilor, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecăţii, precum şi de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea şi mijloacele procedurale de apărare.

Colegiul civil atestă că, înaintând cererea de atragere la răspundere subsidiară a ***** și *****, lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian a omis a specifica care anume acțiuni ai acestora constituie în viziunea reclamantului circumstanțe care condiționează atragerea la răspundere subsidiară, or circumstanțele de fapt pe care reclamantul își întemeiază pretențiile, nu au fost indicate în cererea de chemare în judecată.

La fel, Colegiul civil atestă că, contrar prevederilor legale menționate supra, instanța de insolvabilitate singură a stabilit care acțiuni constatate la depunerea cererii de atragere la răspundere subsidiară, constituie circumstanțe care confirmă temeinicia cererii de atragere la răspundere subsidiară înaintată de către lichidatorul Ciobanu Lilian către ***** și *****.

Conform art. 130 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, (2) Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

(3) Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

(4) Ca rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărîre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele.

Colegiul civil notează că, în sensul normei reiterate la caz, instanța de fond nu a motivat care acțiuni întreprinse de către ***** și ***** condiționează la caz angajarea răspunderii subsidiare în sensul reglementărilor art. 248 din Legea insolvabilității, or, este inadmisibilă reținerea de către instanța de judecată a argumentării lichidatorului privitor la caracterul deductibil al vinovăției acestora.

Mai mult ca atît, legiuitorul a reglementat expres faptul că, angajarea răspunderii subsidare poate fi condiționată doar de certitudinea probată a faptului că o acțiune anumită a cauzat starea de insolvabilitate a întreprinderii debitoare, certitudine care la caz nu a fost demonstrată atît la depunerea cererii de chemare în judecată privind atragerea la răspundere subisidiară a membrilor organului de conducere, cît și la etapa examinării apelului declarat de lichidatorul Ciobanu Lilian.

Cu referire la temeiul invocat de lichidatorul Ciobanu Lilian reglementat de art. 248 lit. a) din Legea insolvabilității, Colegiul civil reține că, norma invocată

stabileşte posibilitatea atragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale societăţii debitoare în cazul folosirii bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal.

Din sensul legii, prin folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal poate fi înţeleasă săvârşirea acelor fapte ilicite, prin care se deturnează utilizarea bunurilor şi fondurilor băneşti ale societăţii de la scopul lor firesc, într-o utilizare frauduloasă, respectiv în interes propriu sau în interesul unei terţe persoane.

Reieșind din natura temeiului juridic de atragere la răspundere subsidiară a pârâtului Colegiul civil evidenţiază că, în speţă obiectul probaţiunii reprezintă totalitatea faptelor material-juridice şi procesuale ce necesită a fi constatate pentru soluţionarea justă a litigiului.

Prin urmare, faptul folosirii bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal invocat urmează să fie demonstrat prin probe determinate în sensul art.117 CPC, inclusiv prin înscrisuri din care să rezulte însuşirea de către ***** și ***** a bunurilor sau fondurilor băneşti aparţinând S.R.L. „*****”, modul de însuşire, caracterul ilegal al însuşirii, ș.a.

În acest sens, se impune întrunirea cumulativă atât a circumstanţei privind deţinerea bunurilor în cauză de către debitor, cât şi folosirea acestora de către pârât anume în interes personal, prin deturnarea utilizării acestora de la scopul lor firesc.

Colegiul civil notează că, lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian în cererea de chemare în judecată nu a indicat şi nu a demonstrat prin înscrisuri concrete care bunuri sau credite a folosit ***** și ***** în interes personal pentru a fi atrași la răspundere subsidiară în temeiul art. 248 alin. (1) lit. a) a Legii insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012.

La caz, reclamantul susține că bunurile care au constituit obiectul contractelor de gaj nr. 55-08/01 din 08.05.2008, 55-08/03 din 13.05.2008 și contractul de gaj al automobilului nr. 55-08/02 din 08.05.2008, au fost tăinuite de către membrii organelor de conducere a debitorului și au fost folosite în scopuri personale, astfel, deduce că tehnica electrică cît și automobilul de model Lexus GS 300, anul producerii 1996, CHZ 484 au fost înstrăinate de către conducerea S.R.L. „*****” în condiții dubioase, contrar reglementărilor art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu prezintă probe în vederea confirmării alegațiilor respective, considerent din care nu pot fi reținute de către instanța de apel și urmează a fi respinse.

Referitor la argumentul reclamantului privitor la contractul de leasing financiar încheiat între S.R.L. „*****” și S.A. „MAIB-Leasing”, Colegiul civil la fel reține caracterul incert al argumentelor invocate, or lichidatorul nu explică care acțiune prejudiciabilă la caz a adus starea de insolvabilitate a întreprinderii insolvabile, cu atît mai mult că însăși lichidatorul indică că nu toate acțiunile sale de a identifica bunurile mobile au rămas fără succes.

Revenind la analiza componentelor delictului civil a căror întrunire cumulativă este obligatorie în vederea antrenării răspunderii subsidiare în modul solicitat, Colegiul civil notează că, existenţa legăturii cauzale dintre prejudiciul solicitat în sumă de 1 036 666,92 lei şi fapta ilicită invocată este obligatorie, în contextul în care prejudiciul pretins de reclamant poate fi reparat doar în cazul şi în măsura în care este consecinţa directă a faptei ilicite săvârşite de către ***** și *****.

Iar, vinovăţia reprezintă atitudinea psihică a autorului faptei ilicite în raport cu fapta respectivă şi urmările pe care aceasta le produce. Vinovăţia poate fi săvârşită cu intenţie sau din imprudenţă.

Cu referire la aceste din urmă elemente ale delictului civil, se reţine că, conform art. 1428 alin. (1) din Codul civil (în vigoare la momentul încheierii raportului juridic litigios), cel prejudiciat trebuie să aducă proba viciului, prejudiciului şi a legăturii cauzale dintre ele.

Conform art. 1398 alin. (1), (2) din Codul civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune. Prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege.

Colegiul civil conchide că, lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian nu a demonstrat vinovăţia ***** și ***** în formă de intenţie sau imprudenţă pentru a le imputa încasarea sumei pretinse în cadrul dosarului de insolvabilitate iniţiat în privința debitorului insolvabil S.R.L. „*****” și nici nu a demonstrat legătura cauzală dintre prejudiciul solicitat în sumă de 1 036 666,92 lei și fapta ilicită a ***** și *****, invocând declarativ doar că ***** a efectuat multiple operațiuni financiare trecute prin conturile companiei, efectuate în scopuri personale în calitatea sa de administrator statutar al întreprinderii, care au și dus la insolvabilitatea întreprinderii.

Colegiul civil conchide că, caracterul special al răspunderii juridice reglementate de art. 248 alin.(1) din Legea insolvabilităţii, rezidă în obligarea persoanelor cărora le este imputabilă apariţia și cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului la suportarea datoriilor procesului de insolvabilitate. Norma legală citată specifică în mod exhaustiv categoria faptelor considerate ilicite şi prejudiciul cauzat - provocarea sau contribuirea la insolvenţa debitorului (incapacitatea de plată sau supraîndatorarea), precum şi legătura de cauzalitate între fapta săvîrşită cu vinovăţie şi prejudiciul cauzat.

Răspunderea subsidiară nu este operantă în cazurile în care pasivul nu poate fi acoperit, ci doar atunci cînd se demonstrează că prin acţiunea culpabilă şi intenţionată, subiectul vizat a cauzat starea de isolvabilitate prin săvîrşirea vreuneia din faptele expres şi limitativ enumerate la art. 248 alin.(l) şi a căror consecinţe s-au materializat prin crearea, menţinerea sau aprofundarea stării de insolvabilitate, fiind necesar de a proba întrunirea cumulativă a condiţiilor pentru atragerea răspunderii juridico-civile.

Astfel, membrul organului de conducere nu răspunde pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârşirea unor fapte cu caracter ilicit, urmărind, de regulă, deturnarea activităţii de la realizarea scopului pentru care a fost constituită societatea debitoare şi satisfacerea unui interes personal sau al unui terţ, calificarea acestei forme de răspundere având un caracter delictual în toate situaţiile.

Corespunzător urmează a fi indicate acţiunile (inacţiunile) membrului organului de conducere al debitorului, dar şi să fie oglindită legătura de cauzalitate între membrii organelor de conducere, ori a altor persoane şi starea de insolvabilitate a debitorului, în sensul că insolvabilitatea se datorează anume acţiunilor pîrîţilor şi nu altor circumstanţe, precum şi vinovăţia membrului organelor de conducere în cauzarea sau agravarea stării de insolvabilitate. Raportul de cauzalitate este şi condiţia în funcţie de care se determină mărimea despăgubirii.

În consecinţă, Colegiul civil apreciază că, în prezentul litigiu nu este întrunit temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. a) din Legea insolvabilităţii. Or, apelantul s-a rezumat la invocarea unor argumente declarative cu anexarea contractelor de credit și contracteor de gaj încheiate între S.R.L. „*****” și B.C. „*****” S.A., care însă în cazul de față și circumstanțele descrise, sunt insuficiente în probarea argumentelor invocate.

Astfel, este cert că apariţia stării de insolvabilitate a S.R.L. „*****”, pe temeiul invocat în cererea de atragere la răspundere subsidiară înaintate nu-i poate fi imputată ***** și *****. Or, insolvabilitatea sau incapacitatea de plată, în esenţă, reprezintă o stare care apare anterior intentării procedurii de insolvabilitate, constituind un temei general de intentare a acestei proceduri.

În acord cu art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, în cazul insolvabilităţii debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicaţii obligatorii pentru debitor ori care pot influenţa în alt mod acţiunile debitorului (insolvabilitate intenţionată), aceştia poartă răspundere subsidiară solidară faţă de creditori în măsura în care bunurile debitorului sunt insuficiente pentru executarea creanţelor creditorilor.

Din logica expunerii textului de lege citat supra, rezultă că, organele de conducere ale debitorului poartă răspundere subsidiară solidară faţă de creditori doar în cazul insolvabilităţii debitorului din culpa acestora.

Totodată, Colegiul civil reține că, la caz nu au fost prezentate probe pertinente și concludente ce ar confirma că apariţia stării de insolvabilitate a debitorului este imputabilă ***** și *****, or potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Din considerentele menționate supra și având în vedere faptul că, cererea de atragere la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale întreprinderii insolvabile S.R.L. „*****” în persoana administratorului statutar ***** și a lui ***** este neîntemeiată, instanța de insolvabilitate eronat a ajuns la concluzia de a admite cererea de atragere la răspundere subsidiară în privința acestora din urmă.

Cu referire la temeiul reglementat de art. 248 lit. e) din Legea insolvabilității, Colegiul civil constată că, norma invocată stabileşte posibilitatea atragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale societăţii debitoare în cazul ținerii unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire.

Astfel, este de reținut că potrivit cererii de atragere la răspundere subsidiară, reclamantul/apelant lichidatorul Ciobanu Lilian a invocat faptul că membrii organelor de conducere se eschivează de a transmite documentele contabile a debitorului.

În acest sens, instanța de recurs remarcă că, potrivit art. 27 alin. (3) al Legii insolvabilității, debitorul are obligaţia de a transmite administratorului provizoriu, în cel mult 3 zile lucrătoare de la cerere, informaţiile solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare, cu privire la activitatea şi la patrimoniul său, precum şi documentele activităţii economice şi documentele de evidenţă contabilă, care vor fi reţinute de administratorul provizoriu spre documentare.

Potrivit alin. (4) al aceluiași articol, în cazul în care informaţiile şi documentele prevăzute la alin. (3) nu sînt prezentate de către membrii organelor de conducere ale debitorului, aceştia vor fi traşi la răspundere patrimonială subsidiară şi/sau penală, sau contravenţională, în modul stabilit de lege, iar administratorul provizoriu desemnat va reconstitui, în măsura posibilităţilor, informaţiile şi/sau documentele, cheltuielile urmînd a fi încasate din contul persoanelor culpabile.

În acest sens, Colegiul civil remarcă că, nu au fost prezentate probe pretinente şi admisibile care să dovedească faptul că starea de insolvabilitate a S.R.L. „*****” a fost cauzată anume prin aceste fapte. Mai mult, lichidatorul Ciobanu Lilian în cererea înaintată privind tragerea la răspunderea subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului nu a specificat care anume acțiuni reglementate de norma art. 248 lit. e) invocată, au fost întreprinse de către ***** și *****, și totodată, nu a fost dovedită existenţa legăturii cauzale directe între faptele ilicite imputate şi insolvabilitatea S.R.L. „*****”.

Cu referire la temeiul reglementat de art. 248 lit. f) din Legea insolvabilității, norma invocată stabileşte posibilitatea atragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale societăţii debitoare în cazul dispunerii continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată.

În ceea ce priveşte atragerea la răspundere subsidiară în temeiul reiterat supra, dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, se impune drept necesară stabilirea următoarelor circumstanţe: momentul iniţial şi cel final în limitele cărora a avut loc continuarea activităţii întreprinderii insolvabile, actele de dispoziţie în virtutea cărora expres a fost desfăşurată în continuare activitatea aducătoare de prejudiciu întreprinderii de referinţă, legătura cauzală între activitatea desfăşurată şi prejudiciul sub formă de incapacitate de plată a debitorului, intenţia de a aduce întreprinderea la incapacitate de plată, incidenţa termenul de prescripţie extinctivă.

La caz, Colegiul civil atestă că, referitor la acest temei apelantul nu a anexat şi nici nu a explicat cum anume pîrîții au dispus continuarea unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată. La fel, apelantul nu a explicat care anume activitate a debitorului a dus la incapacitatea de plată a acestuia, când a fost dispusă această activitate şi cum se încadrează în termenul prevăzut de art. 247 alin. (2) din Legea insolvabilităţii - 24 de luni anterioare intentării procesului.

Prin urmare, în lipsa indicării concrete care anume activitate cu specificarea acţiunilor culpabile ale pârâţilor au dus în mod vădit la incapacitate de plată a debitorului, instanţa constată că, la caz, nu sunt întrunite condiţiile prevăzute a art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilităţii.

Cu referire la temeiul prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilităţii, Colegiul civil constată că, norma invocată stabileşte posibilitatea atragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale societăţii debitoare în cazul nedepunerii cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14.

În această ordine de idei, Colegiul civil va reține că potrivit art. 10 alin. (1), (2) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012, intentarea unui proces de insolvabilitate presupune existenţa unui temei. Temeiul general de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului.

Potrivit art. 14 din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012, debitorul este obligat să depună cerere introductivă dacă există unul din temeiurile prevăzute la art. 10. Debitorul este obligat să depună cerere introductivă şi în cazul în care: executarea integrală a creanţelor scadente ale unui sau ale mai multor creditori poate cauza imposibilitatea satisfacerii integrale la scadenţă a creanţelor celorlalţi creditori; în cadrul lichidării, care se efectuează conform altor legi, devine evident că debitorul nu poate satisface integral creanţele creditorilor. Debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin. (2) şi la art. 10 alin. (2). Dacă debitorul nu depune cerere introductivă în cazurile şi în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislaţia în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociaţii cu răspundere nelimitată şi lichidatorii debitorului răspund subsidiar în faţa creditorilor pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3). Aceste persoane sunt trase la răspundere penală în conformitate cu legea.

Reieşind din prevederile art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012, în cazul insolvabilităţii debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicaţii obligatorii pentru debitor ori care pot influenţa în alt mod acţiunile debitorului (insolvabilitate intenţionată), aceştia poartă răspundere subsidiară solidară faţă de creditori în măsura în care bunurile debitorului sunt insuficiente pentru executarea creanţelor creditorilor.

Cu toate acestea, apelantul la înaintarea acțiunii nu a prezentat probe pertinente şi admisibile care să dovedească faptul că este cunoscut momentul survenirii incapacității de plată a debitorului.

Prin urmare, Colegiul civil atestă că la caz, nu a fost dovedită existenţa legăturii cauzale directe între faptul nedepunerii cererii introductive şi insolvabilitatea S.R.L. „*****” iar solicitarea apelantului nu întrunește temeiurile de atragere la răspundere subsidiară a pârâţilor prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012.

Din considerentele relevate supra, Colegiul civil consideră necesar de a respinge apelul declarat de lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian, a admite cererea de apel declarată de către avocatul Harea Dumitru în interesele lui ***** și *****, a casa parțial hotărârea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023 în partea în care au fost atrași la răspundere subsidiară ***** și ***** și încasată din contul acestora suma de 215752,74 lei în beneficiul debitorului S.R.L. „*****” și taxa de stat în mărime de 6472,58 lei în beneficiul statului, cu emiterea în această parte a unei decizii prin care se va respinge cererea de chemare în judecată a lichidatorului S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian către ***** și ***** privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului S.R.L. „*****” și încasarea sumei, în rest hotărîrea urmînd a fi menținută.

Conform art.83 alin.(1) CPC (pînă la modificările introduse prin Legea nr. 28.12.2023, în vigoare din 23.01.2024), taxa de stat reprezintă o sumă care se percepe, în temeiul legii, de către instanţa judecătorească în beneficiul statului de la persoanele în ale căror interese se exercită actele procedurale de judecare a pricinii civile sau cărora li se eliberează copii de pe documente din dosar.

În conformitate cu prevederile art.84 CPC (pînă la modificările introduse prin Legea nr. 28.12.2023, în vigoare din 23.01.2024) se impune cu taxă de stat fiecare cerere de chemare în judecată (iniţială şi reconvenţională), cererea intervenientului

principal, cererea vizând pricinile cu procedură specială, cererea de eliberare a ordonanţei judecătoreşti, cererea de declarare a insolvabilităţii, cererea de eliberare a titlului executoriu privind executarea hotărârilor arbitrale, cererea de apel, cererea de recurs, precum şi cererea de eliberare a copiilor (duplicatelor) de pe actele judecătoreşti.

În conformitate cu prevederile art. 3 alin.(1) lit. j) al Legii taxei de stat (nr.1216/1992), tarifele taxei de stat se stabilesc la următoarele cuantumuri pentru cererile de apel împotriva hotărârilor instanţelor judecătoreşti: 75% din taxa ce urmează a fi plătită la depunerea cererii de chemare în judecată sau altei cereri (plângeri), iar în cazul litigiilor cu caracter patrimonial - 75% din taxa calculată din suma contestată.

Confom art. 86 alin.(2) CPC, persoanele juridice declarate în stare de insolvabilitate, la introducerea în instanţa de judecată a acţiunilor de urmărire a creanţelor debitoare, de anulare a actelor juridice fictive sau frauduloase, a garanţiilor acordate, a tranzacţiilor încheiate şi a actelor de transfer de proprietate, precum şi la atacarea hotărîrilor judecătoreşti adoptate pe marginea acestor litigii, plătesc taxa de stat după examinarea cauzei, dar nu mai tîrziu de 6 luni din data adoptării de către instanţa de judecată a hotărîrii.

Conform art. 98 alin.(2) CPC, (2) în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Avînd în vedere faptul că, cererea depusă de lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian împotriva *****, *****, ***** și *****privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului este respinsă, iar la depunerea cererii de apel persoana juridică declarată în stare de insolvabilitate achită taxa de stat după examinarea cauzei, Colegiul civil consideră necesar a încasa din contul S.R.L. „*****” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 6472,58 lei pentru examinarea cauzei în instanța de fond și suma de 18470,57 lei pentru examinarea cauzei în ordine de apel, iar în total suma de 24943,15 lei care urmează a fi achitată nu mai tîrziu de 6 luni din data adoptării de către instanţa de judecată a deciziei.

În conformitate cu art. 385 lit. a), lit.c), art. 389, art. 390 CPC, ***Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel *****

D E C I D E :

Se respinge cererea de apel declarată de lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian.

Se admite cererea de apel declarată de avocatul Harea Dumitru în interesele lui ***** și *****.

Se casează parțial hotărârea Judecătoriei *****, sediul Central din 21.06.2023 în partea atragerii la răspundere subsidiară a ***** și ***** și încasarea sumei, inclusiv a taxei de stat, cu emiterea în această parte a unei decizii prin care:

Se respinge cererea de chemare în judecată înaintată de lichidatorul S.R.L. „*****”, Ciobanu Lilian către ***** și ***** privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere ale debitorului S.R.L. „*****” și încasarea sumei. În rest hotărîrea se menține.

Se încasează din contul S.R.L. „*****” în procedura falimentului simplificat în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 24943,15 lei (douăzeci și patru mii nouă sute patruzeci și trei lei 15 bani) care urmează a fi achitată nu mai tîrziu de 6 luni din data adoptării de către instanţa de judecată a deciziei.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Preşedintele completului, judecătorul Eugeniu *****m

Judecătorii Olga Cojocaru

Steliana Iorgov